

EL PAÍS

VALENCIÀ,

AVUI

(veure pp. 14-19 o la segona d'aquest número.)

AMNISTIA!

(veure p. 20)

avui
s.i.c.

31 octubre 1974
preu: 15 ptes

[4024]

SUMARI

PAÍS CATALANS

Catalunya

+ L'OPORTUNITAT DEMOCRÀTICA

- Reagrupaments polítics en marxa: "Pel reagrupament democràtic i socialista a Catalunya".
- Burguesia catalana: possible partit liberal català.
- Escissió al si de "Bandera Roja".
- Nota informativa sobre la Conferència socialista ibèrica de Bonn.
- Reunió de les D.C. de l'Estat espanyol.

+ CULTURA CATALANA

- Els "capitans" de la Teresa Pàmies.

+ REGRESSIO

- La detenció de St. Cugat, Presos Polítics.

+ PREMSA DEMOCRÀTICA

- "Solidaritat", "Company", "Joves en Lluita", "Assemblea Corera", "Ara".

País Valencià

+ Taula Regional sobre el País Valencià.

+ REDACCIÓ DE L'AVUI AL P.V.

- Partit Socialista del P.V. Unió Democràtica del P.V. L'extrema dreta espanyola i els llibres catalans de València.

+ Creació de les Joventuts Socialistes dels P.V.

TOTS NEN DE SIGNA! PER L'AMNISTIA!

**ELS
REAGRUPAMENTS,
EN
MARXA**

(veure pp. 3-6)

"ELS CAPITANS"

DE

LA

T. PÀMIES

(veure pp. 8-9)

**Comunicat
CONFERÈNCIA
SOCIALISTA
IBÈRICA**

(veure pp. 6-7)

**Comunicat
Equip
Estat Espanyol
DEMOCRÀCIA
CRISTIANA**

(veure pp. 7 i 8)

PRESENTACIÓ

Aquest número de l'"AVUI" segueix la tònica i directrius del número passat del 25 de setembre, amb el qual obrirem una nova època d'aquest Servei d'Informació Català.

En aquesta ocasió, la part més important és la dedicada a una Taula Rodona sobre el "PAIS VALENCIA, AVUI". Així prenem coneixement d'una imatge no folklòrica de la realitat actual valenciana, a través d'un valencianisme en lluita per les seves reivindicacions socials i nacionals, en el context dels Països Catalans. Igualment, en aquest número encetem una col·laboració periòdica de la Redacció de l'"AVUI" al País Valencià. D'aquesta manera s'acompleix una de les més velles aspiracions de l'Equip "AVUI", que és la d'arribar a ésser veritablement un Servei Informatiu de i per a tots els Països Catalans. Tot i això, ens manquen sengles redaccions a les Illes, Catalunya-M Nord i Andorra.

A la secció de l'OPOSICIÓ DEMOCRÀTICA, potser la que hauria d'ésser més important per a un Servei Informatiu, tornem a parlar del fet polític més interessant que s'ha produït a Catalunya des de fa anys: el dels Reagrupaments. En aquesta ocasió transcrivim un document de l'opció del Socialisme-Democràtic a Catalunya, únic que fins ara hem conegut d'ençà del número passat. Esperem que en pròxims números podrem oferir nous escrits dels altres Reagrupaments.

A continuació segueix la nova secció de Notícies sobre l'Oposició Democràtica. A través de fons pròpies i alienes, però dignes de fiar, oferim noves d'aquells esdeveniments que la censura impedeix de sortir a la premsa legal. Així, fem referència als comunicats de dues reunions: de la Conferència Socialista Ibèrica celebrada a Bonn (R.F. Alemanya) i de l'Equip Democràtic Cristià de l'Estat espanyol.

En la secció no fixa de Cultura Catalana hem reproduït un document signat per "Un Grup d'Intel·lectuals Catalans" el qual fa referència a l'obra "QUAN EREN CAPITANS" de l'escriptora Teresa Pàmies. En conseqüència, hem ofert la plataforma de l'"AVUI" perquè s'hi exposi una crítica política d'aquest llibre, crítica impossible d'aparèixer a la premsa normal.

A continuació venen les seccions "REPRESSIÓ i PRENSA DEMOCRÀTICA", ja prou conegudes dels nostres lectors.

Finalment, en la darrera plana, l'Equip "AVUI" es fa ressò de la campanya Pro-Amnistia que porta a terme el "Secretariat Justitia et Pax" de l'Arxidiòcesi de Barcelona. Amb tal motiu, l'Equip "AVUI" s'hi adhereix plenament i demana als seus lectors de signar i fer signar a tothom per l'AMNISTIA d'uns homes -exiliats o empresonats, detinguts o perseguits- per motius que a tots els països occidentals d'Europa són garantits i protegits per la llei.

Nota a la redacció:

Hem rebut per a la seva publicació la següent nota:

"AL CONSELL DE REDACCIÓ DE L'"AVUI":

En el número datat del 25 de setembre de la vostra revista, abans de reproduir l'editorial de 'Lluita' nº 42, es fa una referència als conflictes interns esdevinguts el passat mes de març al si de la nostra organització, que culminaren lamentablement amb l'expulsió d'un grup de militants, els quals després d'uns primers intents d'apropiar-se de la representació del PSAN, es presenten ara com a PSAN (Provisional). El PSAN pel seu cantó continua amb la seva denominació habitual sense cap afegit com el d'"oficial" tal com erròniament es diu a la vostra nota introductòria esmentada. Un agraïm fer-ho constar així per tal de servir a la veritat informativa, nota característica d'"AVUI".

Comitè Executiu del Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans."

ve de là p. 7

- recuerda una vez más la necesidad de coordinación en el esfuerzo de todos los que desean un futuro de justicia y de libertad.

- rechaza la utilización del concepto de democracia cristiana para designar o legitimar fuerzas comprometidas con el sistema.

- quiere ser fiel a los principios enunciados, con la firme voluntad de contribuir a la construcción de una Europa en la que ya hoy una buena parte de aquellos tienen una preocupación cotidiana.

- urge a cuantos estén conformes con dichos principios, que sumen el compromiso de acción que ello implica. (S.I.C.).

EL SINDICALISME OBRER RECONEGUT INTERNACIONALMENT PER L' O.I.T.

USO, Comissions Obreres, UST, i el sindicat de treballadors bascos (STV), desde el passat 26 de juny, gaudixen del reconeixement internacional.

Aquestes forces obreres de l'Estat espanyol varen presentar oficialment la petició d'admissió, que fou acceptada per unanimitat -a excepció dels buròcrates feixistes de la CNS, organisme feixista que fins ara representava en solitari, davant la O.I.T. (Conferència Internacional del Treball) als treballadors de l'Estat espanyol.

L'entrada d'una organització nacional basca com el STV, es el reconeixement implícit per part de la O.I.T., de l'existència de unes classes treballadores oprimides, d'una nacionalitat que es diu Euzkadi. Aquest fet planteja, segons les opinions recollides per el S.I.C. a diversos nivells, la necessitat d'impulsar organismes com S.C.C. (Solidaritat d'Obrers de Catalunya), per què intensifiquin la seva tasca i militància a Catalunya, i després puguer assolir, al igual que el STV, el mateix reconeixement internacional que, al menys una part del moviment obrer i sindical necessita.

L'OPOSICIO' DEMOCRÀTICA

els reagrupaments en marxa

INTRODUCCIÓ INFORMATIVA: Tal i com dèiem en el passat número de l'"AVUI", els reagrupaments polítics a Catalunya-Principat estan en marxa. Així, pel que respecta a

- Convergència Democràtica**, de centre-esquerra, de sectors cristiano-demòcrates, liberals i certs sectors sindicalistes, continuen treballant a diversos nivells de la nostra societat, a fi d'impulsar una alternativa al poble de Catalunya amb un clar sentit democràtic, social i català. Ara com ara, aquesta Convergència no ha editat —que nosaltres sapiguem— cap més document després del que l'Equip "AVUI" va reproduir en l'anterior número de la seva revista. Pel que fa a
- Reag. Democràtic i Socialista**, que pretén la creació d'un partit SD de caire europeu, ha fet públic un segon document el qual duu el títol de "PEL REAGRUPAMENT DEMOCRÀTIC I SOCIALISTA A CATALUNYA", el qual reproduïm íntegrament a continuació d'aquesta breu nota introductòria. En aquesta ocasió va signat per la "Conferència de la Democràcia Socialista de Catalunya". Segons sembla, aquest moviment ja s'ha estès a les Terres de Lleida i a d'altres comarques. Quant a
- Partit Socialista Català**, o "per la unitat dels socialistes de Catalunya" en un intent de crear un PS català independentment del P.S.O.E., Després del document reproduït en el passat número de l'"AVUI", aquesta redacció no té coneixença de cap altre escrit. Tot i això, i a través de diversos canals, se sap que aquesta iniciativa està prenent un fort impuls a diferents sectors i també a comarques. Finalment, pel que fa referència a
- Partit Socialista Revolucionari dels Països Catalans**, que propugnava el PSAN, sembla que la iniciativa ha quedat momentàniament en suspens, ja que segons sembla s'han iniciat intents d'aproximació i de converses amb el reagrupament per "un Partit Socialista Català". Si així fos, ens trobaríem davant una nova mostra de la unitat de tots els socialistes catalans.

En resum, doncs, continua el desvetllament de l'oposició democràtica catalana, completament al marge del PSUC-FCE i la seva alternativa. Amb tal motiu, creiem que estem vivint uns moments històrics i realistes. A continuació, doncs, transcribim el text complet de "PEL REAGRUPAMENT DEMOCRÀTIC I SOCIALISTA A CATALUNYA". (En propers números incloureu nous comunicats—documents dels altres reagrupaments.)

pel reagrupament democràtic i socialista a catalunya

"Al cap de 35 anys d'un sistema que ha intentat de fer-la desaparèixer com a poble, Catalunya redreça avui la seva voluntat de viure tant en el terreny cultural com en l'econòmic. Ho ha de fer també en el pla polític. Com? Agermanant-se als altres pobles de l'Estat espanyol en una acció comuna per a construir a la península una societat democràtica on s'afirmen les llibertats i la justícia social.

A fi de contribuir a aquest esforç del nostre poble, els signataris d'aquest document declarem la nostra decisió de constituir—nos en un agrupament polític quan aquest sigui factible. Ho fem entorn dels principis fonamentals de Llibertat, Democràcia i Socialisme.

NECESSITAT DEL REAGRUPAMENT

Durant aquests anys, amb el divorci entre els ciutadans i les autoritats designades des de dalt, el nostre poble ha viscut allunyat dels òrgans de poder i, sense l'exercici democràtic, s'han agreujat alguns dels nostres defectes col·lectius més arrelats: l'individualisme, l'obsessió malaltissa pels matisos, la incapacitat per la disciplina col·lectiva, la dificultat d'actuar amb la raó i de canalitzar les raures del sentiment...

Davant les noves perspectives que s'apropen convé fer un gran esforç per a esmenar aquests defectes. A les societats democràtiques, l'imperatiu d'eficàcia imposa els grans reagrupaments polítics que són els únics capaçs d'inspirar confiança a la majoria dels ciutadans. És necessari, doncs, també a casa nostra, posar les bases d'un ample agrupament dels grups democràtics d'esquerra, disposats a convergir entorn d'uns principis bàsics, d'una tàctica comuna i d'uns objectius a aconseguir ràpidament.

LES BASES DEL REAGRUPAMENT

Les bases del nostre reagrupament han d'ésser prou sòlides per a mantenir-nos units i suportar plegats els embats d'una lluita política —que serà dura— i no caure en la plaga de les escissions que tant de mal ha fet a la nostra vida pública han d'ésser prou amples per a reunir homes i dones d'edats, de professions i de procedències distintes. Alguns de nosaltres pertanyen a generacions que han militat activament en organitzacions polítiques i sindicals del nostre poble antigues o recents: ERC, MSC, UGI, CNT, USC, SOC i el BPL, la majoria, més joves, sense haver estat en organismes precisos han treballat a Catalunya en distintes accions d'expressió democràtica, laiques o cristianes, durant els darrers anys. Els uns hem nascut a Catalunya, els altres, que som igualment catalans, hem vingut d'altres terres per a forjar plegats un País més prosper i més just. Hi ha entre nosaltres —com hi haurà en la gran força popular que creixem— treballadors manuals i pagesos, empleats i homes de professions liberals, menestrals i estudiants. La diversitat de procedències ideològiques és també patent i ha d'ésser una força, si sabem entendre-la i fer-ne un estri d'integració que respecti la diversitat i enriqueixi els objectius del combat comú. Els uns reivindicuem els valors de democràcia i de llibertat a través d'una experiència o d'una reflexió de socialistes i de sindicalistes que afirma que no hi ha justícia social sense llibertats i sense el dret d'elegir els que governen. Inversament, per altres és a partir de l'aprofundiment de la democràcia política i de les seves exigències que hem arribat a les clares formulacions d'una democràcia social i econòmica. Podem anomenar-nos indistintament socialistes demòcrates o demòcrates socialistes, perquè tots ens sentim solidaris d'uns punts fonamentals de doctrina social i

política democràtica i socialistes que presentarem al nostre poble per obtenir la seva confiança. El nom definitiu de l'organisme que crearem, l'escollirem plegats en règim de llibertat. Ara precisem els punts de coincidència, que haurem d'aprofundir al llarg dels propers mesos, però que avui ja ens permeten de dir que marxarem units durant aquesta nova etapa de la vida del nostre poble.

ELS PRINCIPIS DEL REAGRUPAMENT: DEMOCRÀCIA I LLIBERTAT

La democràcia i la llibertat no són qüestions formals, són valors bàsics per a l'organització de la societat, ja que permeten el desplegament de la persona humana, la qual, un cop assolit el benestar material, continua sentint la necessitat fonamental de fer-se i de donar-se en la conquesta de la pròpia dignitat. La plataforma ineludible d'aquesta realització són les llibertats democràtiques que els pobles han conquerit al llarg de combats que han durat segles i han exigit molts sacrificis.

La democràcia i la llibertat són també, avui com ahir, instruments essencials que permeten als homes de controlar i fiscalitzar els poders polítics o econòmics impedit així que una classe social, un partit, un aparell burocràtic o militar puguin substituir el poble en el govern de l'estat. Refusem, doncs, qualsevol mena de dictadura, tant l'anomenada "del proletariat" com les altres, perquè, darrera d'aquesta expressió s'amaguen noves formes d'opressió.

Democràcia i llibertat són dos conceptes que no admeten qualificatius sense quedar falsejats. L'un i l'altre perden realitat política si van separats. Junts, en canvi, constitueixen la veritable ossada ideològica de la marxa cap al socialisme.

SOCIALISME

Les imperfeccions de la democràcia política, només poden corregir-se gràcies a l'evolució cap a una democràcia socialista que consisteix, fonamentalment, en l'aprofundiment de la democràcia política a tots nivells de poder i en l'obtenció d'una democràcia econòmica. Això implica la superació de l'actual sistema capitalista que recolza en la recerca del profit particular com a motor essencial de l'activitat econòmica. El socialisme vol que els plantejaments econòmics i socials no es facin en funció dels beneficis d'unes minories, sinó que han d'ésser fets per la societat i han d'estar al servei de la societat. Això implica la transformació de les estructures econòmiques i socials. Aquesta transformació, als països occidentals, solament és possible i eficaç si ve avalada pel convenciment de l'opinió pública. El sufragi universal, lliurement, ha de decidir-los.

En posar com a base i fonament l'home, és a dir, una realitat que està per damunt de les diferències de classe, de raça o de nació (encara que avui aquestes la recobreixin i la condicinin), els democràtes socialistes aspirem, a través d'una sèrie de reformes socials, polítiques i econòmiques, a assolir la creació d'una societat humanitzada i solidària on haurà desaparegut l'exploatació de l'home per l'home. És en aquest sentit que, per nosaltres, reforma i revolució no s'oposen, car la reforma és sensiblement un graó en el camí que ens porta vers aquesta nova societat.

EL SOCIALISME A CATALUNYA

A tot el món, el procés que segueixen aquests canvis i reformes depèn sempre de les condicions de lloc i de moment. A Catalunya, i la llarga tradició sindical i cooperativista, un profund arreplecament dels Ajuntaments i de les institucions municipals al costat d'una extensa gamma d'empreses de tipus familiar, senyalen que la marxa cap al socialisme es farà socialitzant el poder dels monopolis i de les fonts d'energia, reforçant la fiscalitat, assegurant la presència sindical a la gestió democràtica de les grans empreses, enquadrant el crèdit i posant-lo al servei de la comunitat, assegurant la gestió municipal de serveis públics essencials i mantenint els estímuls competitius per a un major rendiment col·lectiu i una més digna promoció de l'home...

Igualment, la presència al camp català dels nostres sindicats agraris i cooperatius, junt amb un repartiment sovint equilibrat de la propietat agrícola, ens permet d'encarar segons el nostre taran-

na les perspectives de justícia social al camp.

A tot arreu, al camp i a la ciutat, el socialisme és eficaç si és la doctrina de les classes populars que l'adopten perquè correspon als seus interessos morals i materials. Així ha d'ésser també a Catalunya.

CATALUNYA I L'ESTAT ESPANYOL

Una nació és una collectivitat humana estable que, a partir d'unes caracteritzacions idiomàtiques, socials, econòmiques, culturals i geogràfiques comunes, és capaç d'assumir el seu present i el seu futur històric amb plena responsabilitat política. En aquest sentit Catalunya és una nació.

La nostra concepció del que és l'Estat espanyol afirma la radical pluralitat de la península; aquesta constatació no implica cap mena de separatisme. Tampoc no implica cap mena d'imperialisme. La afirmació dels llaços profunds que uneixen Catalunya als Països que per la llengua i per la història són germans nostres i amb els quals consolidarem un dia relacions fraternals en tots els terrenys.

El nostre poble ha afirmat sempre una concepció oberta de la ciutadania. Avui més que mai convé repetir-ho: són catalans els homes i les dones que viuen i treballen al nostre país, fent-ne una terra més rica i ufana. La defensa intransigent de la nostra llengua i de la nostra cultura no té altre objectiu que el d'oferir a tots els catalans, i sobretot a les masses treballadores que comprenen un alt percentatge d'immigrants, l'accés a uns valors culturals que no han d'ésser únicament privilegi de les classes riques. La llengua i la cultura són sempre filles del treball. Els treballadors catalans, nascuts aquí o vinguts d'altres regions i pobles d'Espanya, són els més interessats en la reexida d'aquest combat que és el de tots.

A tot l'Estat espanyol, la superació dels nacionalismes agressius passa per la reconeixença de les distintes nacionalitats que hi conviuen i que han d'ésser aplegades per una tasca comuna. Aquesta nova situació només serà efectiva amb unes estructures estatals federatives que respectin i garanteixin la llibertat dels pobles i de les regions d'Espanya, fent néixer un esperit de cooperació i d'amistat que serà sempre fraternalment ofert a Portugal.

ELS SINDICATS

La llibertat de creació d'òrgans de defensa dels interessos dels treballadors és un dret irrenunciable de la classe obrera a fi de poder defensar-se tant del capitalisme com de la burocràcia governamental, en l'exploatació d'uns i en els errors o excessos de poder dels altres. Perquè sigui així, els sindicats han d'ésser independents de tot poder polític o econòmic i han de respectar sempre les idees polítiques o les creences dels seus membres.

Bo i defensant la llibertat sindical, els treballadors de Catalunya no deixarem malmetre el patrimoni que, amb l'esforç de tots, s'ha format sota la denominació de CNS o Organització Sindical i també el que es troba a les Mutualitats Laborals, i ens obligem, per tant, a obtenir que l'administració d'aquests béns estigui en mans dels representants elegits pels treballadors.

El treballador ha de tenir sempre garantit el seu dret de veïga i de negociació, ja que aquests drets són les principals armes dels treballadors per a reivindicar tots els altres objectius així com per a aconseguir una organització social més justa i igualitària. Alhora els sindicats amb els seus economistes, assessors i centres d'investigació i d'estudi, han de formar els treballadors en el domini de les tècniques d'empresa i de planificació econòmica i aconseguir així avançar l'autogestió i la intervenció qualitativa sobre la planificació general. D'aquesta manera els sindicats esdevindran els instruments cabdals de la democràcia social.

ELS OBJECTIUS IMEDIATS

Al moment present, l'aplicació dels principis que hem enumerat ens condueix als següents objectius immediats:

1.-L'establiment i la defensa de les llibertats civils, d'associació, de reunió, d'expressió, que han de permetre eleccions lliures i democràtiques per a escollir els governants.

- 2.- L'establiment i exercici dels drets sindicals.
- 3.- L'establiment d'un govern català autònom lliurement elegit.
- 4.- L'aplicació dels principis federatius que permetin l'autogovern dels altres pobles i regions de l'Estat espanyol.
- 5.- La defensa dels drets de la persona mitjançant lleis que assegurin la independència del poder judicial.
- 6.- La separació de l'Església i de l'Estat mitjançant l'aprovació de lleis que garanteixin la llibertat de consciència, els respectes a les creences religioses i regulin els diversos aspectes de la vida civil.
- 7.- L'elaboració d'un projecte precís de reformes socials, econòmiques i educatives que oferirem al nostre poble proposant-li l'edificació de la societat més justa que volem construir.

8.- L'afirmació de la nostra solidaritat europea, l'entrada d'Espanya al Consell d'Europa i a la Comunitat Econòmica Europea.

9.- el compromís del nostre ajut, al costat de les altres formes democràtiques i socialistes, als pobles sotmesos per diverses formes d'imperialisme.

LA TÀCTICA QUE SEGUIREM

En una societat evolucionada com és la societat catalana, la democràcia no pot arribar al poble si les necessàries reformes que propugna van associades, en l'esperit de la gent, amb la coercició, la inseguretat i el desgavell econòmic. D'altra banda, hem dit bastament que refusen el camí de la violència o de cop d'estat: només el sufragi universal és font de legitimitat. La incorporació a un moviment d'esquerra democràtica de grups "revolucionaristes" no significa, cap reforçament, sinó, al contrari, la possible pèrdua de recolzament d'amplis sectors populars.

Sortir de la confusió d'una via política, que trenta-cinc anys de dictadura han volgut plena de barreges verbals i ideològiques, és el primer deure dels grups polítics democràtics. Convé, doncs, abans que tot, la clarificació dels mots i de les idees. Cal que cadascú sigui el que és i no pas fondre'ns plegats en un nou magna de principis barrejats. Refusen particularment tota confusió amb partits que no defensin, en tota ocasió i a tot arreu, el respecte al pluralisme polític, els drets nacionals i els dels treballadors a tenir els propis sindicats, independent de l'estat i dels aparells dels partits.

Les aliances entre forces democràtiques i forces que no ho són, poden ésser necessàries en moments d'emergència, però mai no poden constituir una política permanent. En tot cas, exigeixen sempre objectius concrets i limitants i la clara afirmació, en tot moment, de les pròpies posicions.

Ben entès, és possible, que per a retrobar les llibertats democràtiques i defensar els drets de Catalunya, sigui necessari un acord entre diversos partits catalans. En aquest cas, convé que els pactes o enteses provisionals que puguin establir, precisin sempre clarament, les finalitats i no deixin tampoc lloc a cap possibilitat de confusió.

MODERNITAT I RENOVACIÓ: UNA POLÍTICA PER ELS PROPERS VINT ANYS

Una convergència de catalans social-demòcrates necessita també, per a reïxir, afirmar la seva modernitat i començar per perdre tot complex referit a aquest punt de vista. El catalanisme és tot el contrari d'una idea del passat. En l'ordre cultural, polític, social, Catalunya fou durant molts anys, quan era ella mateixa, la introductora a la península de les noves idees, de les noves tècniques i àdhuc de les noves modes. A més, a Europa, l'anomenada "regionalització" és a l'ordre del dia i apareix com a únic mitjà d'assegurar la veritable participació democràtica, la planificació econòmica eficaç, l'agencament del territori i la qualitat de la vida. Mentre que una concepció estreta del socialisme "científic" apareix com a presumptuosa, antiquada i inadaptada a la complexitat del món actual, la del socialisme democràtic, humanista i no dogmàtic, resulta que és la que pot fer compatibles la llibertat i l'eficàcia econòmica.

El socialisme, doctrina nascuda el segle XIX per a combatre la

cruel explotació de l'home originada per la revolució industrial i la naixença del capitalisme, evoluciona després de la segona guerra mundial influït les noves realitats que sorgiren a l'Occident. En la major part dels països democràtics, s'inicià un procés d'economia mixta on es controla el credit i s'estatitzen alguns sectors industrials i determinades fonts d'energia. Així, junt amb l'acció sindical constant, foren importants millores en els nivells de vida de les classes treballadores d'aquests països, els quals han necessitat, però, l'aportació de mà d'obra estrangera més barata, provinent de països més pobres, privada de drets polítics i no sempre tractada amb un mínim d'exigències simplement humanitàries.

Aquest model, que ha funcionat durant els darrers trenta anys amb injustícia notòria, però amb gran eficàcia econòmica, està arribant als seus límits. Els desigs d'independència dels països productors de petroli i de matèries primeres, han forçat el plantejament d'una crisi energètica que ha coincidit (i no per atzar) amb una crisi monetària internacional provocada pels altíssims índexs inflacionistes que desequilibren les relacions econòmiques internacionals. Ens trobem, doncs, al final de l'etapa que s'inagurà en acabar la guerra i es caracteritzà per un relatiu apaïvament de les tensions socials gràcies al creixement econòmic intens, sacrificant exigències col·lectives i finançat sovint per la inflació i els baixos preus de l'energia de les matèries primeres. Això s'ha acabat. Avui sabem que aquesta creixença desordenada presenta greus inconvenients per a la vida dels homes, destruint-lo sense remissió. I ensems engendra gravíssimes i intolerables distorsions entre els països industrialitzats i els continents superpoblats i miserables. És contra aquests mals que ens cal lluitar i proposar unes altres formes de treballar i de viure.

Pel que fa a la crisi energètica i a la inflació, l'única possibilitat de fer-hi front és organitzar una major disciplina social, evitant el consum superflu i, al mateix temps, posar en peu una política econòmica que moderi les ambicions dels distints grups socials dels països rics. Però això implica sacrificis equitatius a l'interior d'aquests països. Vol dir, per tant, que convé accelerar el procés de redistribució de la riquesa. Les organitzacions sindicals europees i els partits que estan al seu costat, només podran abatre la moderació en les exigències salarials si, ràpidament, s'inicia el procés de superació del sistema capitalista. Aquesta superació, que és perfectament compatible amb el manteniment racional de les petites i mitjanes empreses i amb l'existència de mecanismes reguladors de mercat, s'haurà d'acompanyar igualment d'una redistribució, a nivell mundial, de la riquesa a benefici dels països del tercer món.

Els socialistes democràtics són una força decisiva a Europa. Tenen una missió important a complir durant els propers anys: superar les gravíssimes crisis econòmiques i socials que ens amenacen i que poden engrandir de nou els fantasmes del feixisme i de les guerres, i, -ahora-, fer possible la unificació econòmica i política del nostre continent per a posar en peu la força internacional que contribueixi a acabar amb l'abim que separa les masses famolenques i les masses que viuen en la disbauxa. La marxa cap a una plena democràcia política i econòmica a nivell europeu pot aconseguir-ho.

CRIDA A LA JOVENTUT CATALANA

Acabem aquestes pàgines, que són només un inici del nostre renovat diàleg amb el poble, fent una crida a tots els homes i dones joves de Catalunya que vulguin construir-se la pròpia vida i refusin de veure-la bloquejada per puixances externes, socials polítiques o econòmiques. La política ja no pot fer-se amb grans principis i abstraccions; la complicitat dels fets socials exigeix un esforç de reflexió i de destriament. Moltes de les antigues divisions entre dretes i esquerres han quedat sortosament superades. Cal veure, però, que se n'han creades de noves. La misèria als Països industrialitzats tendeix a desaparèixer com a problema polític, però s'ha estès sense mesura als continents de "la fam". La societat capitalista, gràcies a l'esforç constant dels sindicats obrers, protegeix dels riscos essencials de l'existència, però ha engendrat unes formes de

vida cada vegada més baixes i més insuportables per a la gran majoria dels homes d'aquesta societat que viuen apilotsats enmig del soroll i del fum i voregen els perills ecològics. La religió va esdevenint un afer individual i el respecte a la llibertat de consciència és un valor proclamat per tots, però noves formes d'intolerància sorgeixen arreu i amenacen les llibertats...

Per a recalcar la seva especificitat, les esquerres d'avui han d'encarnar els vells ideals de justícia i de progrés al servei de l'home en les noves realitats del món, han de desmarcar-se dels golfes i el llenguatge obsolet i han de buscar solucions als problemes actuals. En una societat que ha arribat a un grau de desenvolupament suficient, per a exigir que les reformes no posin en perill i la continuïtat del seu funcionament, les forces democràtiques i so-

cialistes han de demostrar una capacitat de gestió que inspire confiança. I com que no es tracta solament d'arribar al poder sinó sobretot de mantenir-s'hi democràticament durant anys, les esquerres han d'adquirir prioritàriament el domini de les tècniques d'intervenció econòmica i d'organització política i social per a poder neutralitzar els sabotatges deliberats dels qui voldran defensar a tot preu els seus privilegis i intentaran evitar la naixença de la nova societat que l'home del nostre temps necessita. Ens cal, doncs, estar preparats per a forjar-la. A aquest esforç de formació i de preparació social i política, indispensable per a una acció efectiva, convidem la joventut catalana que aspiri a plasmar en realitat els seus anhels generosos de justícia social.

CONFERENCIA DE LA DEMOCRACIA SOCIALISTA DE CATALUNYA, oct. 74''

Notícies... SIC, API, OPE

LA BURGUESIA CATALANA LIBERAL S'ORGANITZA: UN POSSIBLE PARTIT

LIBERAL CATALA

Segons notícies oficioses, i a partir d'un planteig català, democràtic i liberal s'està organitzant la dreta liberal del país, diverses persones del empresariat i el món econòmic, així com sectors professionals, estan compromeses, en aquesta tentativa, cal dir, que tot això es fa a Catalunya, al marge de "Conferències Democràtiques" o "Junta Democràtica".

Catalunya dona així desde la seva dreta civilitzada una resposta clara al moment actual, sense deixar-se instrumentalitzar per l'alternativa del PC/PSUC i la seva "Junta Democràtica de París/Madrid".

Sembla ésser, que aquests sectors es defineixen a partir d'un mínim de reestructuració federal de l'Estat. (S.I.C.)

ESCISIÓ A LA "ORGANIZACION COMUNISTA B'NDEDA ROJA"

Segons notícies de la Agencia Informativa Espanyola A.P.I. en el seu butlletí núm.55, i diverses notícies oficioses, podem establir-lo que segueix:

La "Organización B.R." que desde feia 4/5 anys, actuava amb força i eficàcia dintre del Moviment Obrer amb les CC.OO. "sectores", al món estudiantil, professional, popular, etc, i que s'havia distingit sobre tot els 3/4 primers anys, pels seus atacs constants a la línia del PSUC/PCE, i el seu profund anti-catalanisme, no fent ni una sola publicació en aquesta llengua, i els seus militants negant sistemàticament l'ús públic de la mateixa a Assemblees, reunions, etc; desde feia quasi un any, en un sector dels B.R., es començaren a notar diferents postures, així un sector era molt fidel a la línia de l'Assemblea de Catalunya, col·laborava amb el PSUC/PCE i ja no posava tants inconvenients en l'ús de la nostra llengua, mentre un altre sector seguia la seva línia habitual. Així les coses, sembla que fa unes setmanes es va arribar a una situació límit, produint-se l'escisió d'una part important de l'Organización a Barcelona-Capital, essent els escindits a partir d'aquell moment "B.R. + de Catalunya".

Segons últimes notícies sembla, que els anomenats "BR de Catalunya" estan en un procés d'integració gradual al PSUC/PCE, i la resta segueix sota l'autodenominació de "Organización Comunista de España (Bandera Roja)". (A.P.I. i S.I.C.)

ASSEMBLEA DEMOCRÀTICA DE LA BARRIADA BARCELONINA DE GRÀCIA

A continuació reproduïm el comunicat de l'Assemblea Democràtica de Gràcia, celebrada a finals del passat mes de setembre, amb l'assistència de representants de partits polítics, fronts, centres, clubs, etc.

Reunida l'Assemblea Democràtica del barri de Gràcia, i després de discutida i analitzada la situació política del país i de les diverses alternatives, es ratifica en què l'únic camí per al canvi democràtic a Catalunya és l'alternativa de l'Assemblea de Catalunya proposada en els seus 4 punts.

Discutida l'alternativa de la "Junta Democràtica de España", l'Assemblea Democràtica de Gràcia constata que ha estat preparada i constituïda al marge de les forces democràtiques de Catalunya i que el seu programa és insuficient perquè oblidava de fet la realitat nacional de Catalunya, País Basc i Galícia, manté uns pactes internacionals fruit del règim feixista, margina el paper de les classes populars en el canvi democràtic, i ignora la necessitat de dissolució de l'aparell feixista d'estat -BPS, tribunals especials, etc.-

L'Assemblea Democràtica de Gràcia ha escoltat també el Comunicat de la Xa Permanent de l'Assemblea de Catalunya, l'ha fet seu i ha pres consciència de la necessitat de descentralització i d'impulsió de les bases locals, comarcals, sectorials, etc. de l'Assemblea de Catalunya, una mostra de la qual és la mateixa Assemblea de Gràcia.

L'Assemblea Democràtica del barri de Gràcia s'adreça al Secretariat de l'Assemblea de Catalunya perquè transmeti a la Permanent la urgència de la creació i impulsio d'una Comissió provisional de Catalunya dependent de l'Assemblea de Catalunya, que reculli l'alternativa programàtica dels 4 punts, els amplii i els proposi com a programa de govern.

Finalment, l'Assemblea Democràtica del barri de Gràcia es ratifica en la seva declaració del mes de maig.

Gràcia, setembre de 1974'' (S.I.C.)

NOTA INFORMATIVA DE LA SEGONA SESSIÓ DE LA CONFERENCIA SOCIALISTA IBERICA CELLEBRADA A BONN (ALEMANYA FEDERAL)

A continuació reproduïm de l'Agencia Informativa "OPE" (Oficina de Premsa de Euskadi) en el seu butlletí núm 6439 de data 30/9

el següent comunicat:

NOTA INFORMATIVA DE LA SEGUNDA SESIÓN DE LA CONFERENCIA SOCIALISTA IBERICA

Reunida en su segunda sesión la Conferencia socialista ibérica, con la asistencia de las delegaciones del Moviment Socialista de Catalunya, Partido Socialista Galego, Partido Socialista Obrero + Español, Partit Socialista del País Valencià y Unión Sindical Obrera (Secretariado Político) en septiembre de 1974, han analizado la actual situación social, política y económica de Estado español, y las perspectivas del desarrollo de las fuerzas socialistas.

Puesta de manifiesto la descomposición del régimen dictatorial y su impotencia para la solución real de los problemas de todo orden que hoy viven nuestras comunidades, denunciamos todo intento continuista y nos reafirmamos en la necesidad de una ruptura democrática que, devolviendo su soberanía a los pueblos del Estado español, haga realidad el ejercicio de sus libertades colectivas e individuales, el proceso de construcción de auténticas instituciones nacidas de la voluntad popular libremente expresada y la necesaria protección del derecho de asociación en partidos, sin ningún tipo de limitación. Se excluye, naturalmente, la continuidad y su pervivencia de las organizaciones represivas y fascistas.

Los reunidos hemos destacado con especial importancia:

- Que la solución de las nacionalidades ibéricas pasa por el ejercicio del derecho de la autodeterminación de las mismas. En una situación de ruptura democrática, la base de esta perspectiva debe ser la vigencia de los principios e instituciones ya configurados en los estatutos autonómicos aprobados democráticamente en su día.

Las otras nacionalidades o regiones diferenciadas podrán darse

formas representativas que respondan a sus características peculiares.

- Consideramos, asimismo, que existe una amplia corriente sindical de inspiración socialista, manifiesta en los planteamientos y en el desarrollo de las luchas obreras, y afirmamos nuestra voluntad de contribuir al proceso de confrontación que, con vocación unitaria y en una línea de autonomía, permita avanzar en la organización de un sindicalismo de clase y democrático.

- Ante las diferentes formulaciones de conjunción de fuerzas políticas que en estos momentos se desarrollan y suscitan, nos reafirmamos en la necesidad de que estos intentos vengam precedidos de un método de construcción democrático, con una vocación de extensión en su ámbito sin exclusivas dentro de las fuerzas dispuestas a luchar por la ruptura democrática y con la operatividad necesaria para conseguir la liquidación de la dictadura.

Somos conscientes de que en toda alternativa democrática el papel de los socialistas es garantizar su autenticidad, y el respeto a la voluntad popular, dar estabilidad a su funcionamiento y hacer imposible su regresión.

Para el necesario avance en el proceso de la unidad de la oposición democrática antifascista, concertaremos decididamente nuestros esfuerzos.

- Coincidimos, por último, en la necesidad de que el proceso de confrontación de las fuerzas socialistas se haga con la mayor flexibilidad y amplitud, a cuyo fin la Conferencia Socialista, tras la correspondiente preparación, procurará dotarse de los mecanismos adecuados para promover la articulación del movimiento socialista". (OPE)

O O O

LA DEMOCRACIA CRISTIANA, ES DEFINIEX

Reunits a cert lloc de l'Estat espanyol, l'equip de l'Estat, presentat a l'Unió Europea Democràtica-Cristiana, que està format pel "Partit Nacionalista Basc" (PNV), "Unió Democràtica de Catalunya" (UDC), "Izquierda Democràtica", i "Partido Social Cristiano", han fet la següent declaració datada a novembre 74, sobre l'actual panorama polític a nivell d'Estat, i la possible alternativa que ells proposen. (La declaració la transcrivim íntegra en espanyol, tal com l'hem rebuda)

"El equipo del Estado español en la Unión Europea Democrática + Cristiana considera necesario reafirmar públicamente en estos momentos los criterios políticos fundamentales que motivaron el acuerdo de ingreso de los partidos integrantes del mismo en dicha Unión el año 1965, y que en todo momento han venido orientando su actuación:

1ª.- La convivencia pacífica en un clima de progreso, justicia y libertad, solo podrá lograrse mediante la amnistía, la efectiva liberación de todos los presos políticos y sociales, el reconocimiento de los derechos de la persona humana, individuales y colectivos, y la iniciación de un período constituyente que permita la incorporación de todas las fuerzas políticas y sociales empeñadas en el esfuerzo común de implantar unas instituciones auténticamente democráticas.

2ª.- Dichas instituciones habrán de garantizar el efectivo gobierno del pueblo a través del sufragio universal, en el marco de un Estado democrático, pluralista y no confesional, que reconozca la organización de todas las corrientes de opinión políticas y sociales, y facilite al ciudadano una directa participación y responsabilidad en las decisiones de la comunidad. Sin reconocimiento legal de los partidos políticos y del derecho a la libre sindicación o cuando se limite la libre expresión del pluralismo de la opinión pública no hay auténtica democracia, cualquiera que sea la forma que adopte la dictadura.

3ª.- Para hacer operante dicha participación, es necesario una reestructuración justa de la vida económica y social, en la que la clase trabajadora deberá ostentar el papel que le corresponde como principal protagonista del mundo económico, a través de formas de gestión comunitaria. Consideramos fundamentales, entre otros:

• Una planificación democrática del desarrollo a todos los niveles.

• Una política de crédito al servicio del pueblo.

• Un programa de socialización que no lleve a la estatificación de la economía.

• Un sindicato autónomo respecto al poder público y a los partidos políticos.

• El expreso reconocimiento del derecho de huelga.

• El control social de los sectores o empresas que implican polos de dominación política o económica.

• Una eficaz reforma agraria.

4ª.- Igualmente la estructura institucional del Estado español ha de hacer factible que las decisiones políticas se adopten al nivel más próximo al ciudadano que sea posible. Los partidos integrantes del equipo están convencidos de que el Estado español y toda Europa deben organizarse como estructuras federales, basadas en el derecho de todas las comunidades políticas desde el municipio hasta la comunidad europea a gobernarse a sí mismas. De ello han dado prueba en su coordinación en la Unión Europea Democrática Cristiana.

5ª.- El control democrático del poder -a través de órganos representativos capaces de hacer efectiva la responsabilidad de los gobernantes y mediante la garantía de una justicia realmente independiente- el único medio de evitar el abuso de aquel y la consiguiente corrupción e inmundicia.

Conscientes de la imposibilidad de evolución del régimen, el Equipo del Estado español en la UECC:

Biblioteca de Comunicación
Biblioteca General

passa a la p. 2

CULTURA CATALANA

Aquesta obra de la Pàmies ha estat i és un èxit editorial català, i com que es tracta d'un llibre amb un important contingut polític, les opinions han estat molt diverses. Al mateix temps i degut al que acabem de dir, certes crítiques de fons no han pogut arribar a coneixement del públic per evidents raons de censura.

Amb tal motiu, reproduïm un text signat per "UN GRUP D'INTELLECTUALS CATALANS", en el qual s'expressen tot una sèrie de punts, compartits per una certa capa de la nostra intel·lectualitat:

"Ens decidim a comentar aquest llibre perquè, un cop llegit, hem considerat que ni el títol ni la seva aparent intenció (unes memòries d'una militant comunista adolescent durant la guerra civil) no són, en realitat, l'objectiu essencial del tal llibre. De tota manera, tal vegada això tampoc no ens hauria fet decidir, si no fos la rapidesa amb què el llibre -publicat significativament per DUPESA en català i castellà- s'ha esgotat ràpidament, cosa que s'explica per l'interès apassionant del tema que tant interessa a la joventut dels nostres dies, i encara més, quan el tema no va presentar en forma de llibre erudit, sinó sota la forma d'unes memòries de joventut amb les característiques d'una literatura popular.

Però la tècnica literària del llibre és un recurs de la Sra Pàmies per escriure un llibre polític amb una visió adequada als interessos del 1974.

L'ambigüitat del llibre parteix de simular que l'autora solament narra els seus records d'adolescent, quan els tals records només són la carcassa que s'ha fet servir per a muntar, a manera d'incisos marginals, la interpretació d'una persona ja madura, i amb molta experiència política al damunt i molta pràctica adquirida en la vida burocràtica del PCE-PSUC.

Les aparentment innocents anàlisis polítiques del llibre no són tant les de l'ortodòxia del PCE de 1936-39, com les de l'ortodòxia del PCE postulades des del maig del 58, quan, un cop Khruixov va obrir la veda contra l'estalinisme (1956), es feren més clares els marges de maniobra per iniciar una nova estratègia de "programa mínim", i en el marc de la qual cal analitzar tota l'estratègia i la tàctica del PCE-PSUC fins ara.

Al servei, doncs de l'actual estratègia oficial (la de la /Reconciliació Nacional) i, entrant fins i tot en contradicció amb les versions oficials que el PCE donava de la guerra civil als anys 40, la Sra Pàmies explica la seva experiència de militant comunista adolescent.

Amb la política de "Reconciliació Nacional" en marxa, ara és el moment escollit per

per escriure el llibre de la noia ingènua + que lluitava al front i als carrers de Barcelona durant la guerra civil. I la Sra Pàmies emprèn el camí de l'autocrítica (pàgs. 12-13), autocrítica que esdevé, a vegades + d'una dramàtica insuficiència política i ++ d'altres d'una incapacitat absoluta d'anàlisi marxista.

Com que no ens és possible passar a l'anàlisi detallada de tots els punts, només + en destacarem uns quants: en el pla de l'autocrítica ens ha cridat l'atenció la visió que ens presenta del paper del PSUC en el + Front Popular a Catalunya, la interpretació dels fets de Maig del 37 i les depuracions estalinianes sobre els propis militants comunistes. En el pla de la incapacitat d'anàlisi política, la incomprensió del moviment anarquista i la ignorància del caràcter social i polític de l'opressió nacional.

D'una banda, segons la Sra Pàmies, el catalanisme de l'ERC (Esquerra Republicana + de Catalunya, partit de Macià i Companys)/,

ELS "capitans"

de T. PÀMIES

era un escull per al Front Popular i, sobre tot a mesura que el PSUC adquiria un paper + predominant dins el govern de la Generalitat (p. 38). No hauria estat millor que aquesta senyora es preguntés per què la petita burgesia catalana majoritàriament estigué al costat de la República, en lloc d'op- tar per l'alternativa feixista com de fet + feu aquesta a Alemanya durant l'experiència del nazisme, com ella mateixa diu sense cap capacitat de relació i d'anàlisi (p. 12)?

Bé, admetem-ho, l'ERC podia arribar a es- devenir un escull en el camí cap a la revolució. Com s'entén, doncs, que la ruptura + del Front Popular (Maig del 37) delimités + dues estratègies diferents, i que el PSUC + es trobés aliat amb l'ERC contra la CNT (Anarquistes)/ i el POUM (comunistes dissidents d'En Nin)/?

Quant a l'anàlisi dels fets de Maig, la seva insuficiència la creiem més voluntària que no pas ingènua. Les causes de la ruptura del Front Popular són reduïdes a "un mer- der inexplicable" (p. 68), i barrejades amb

lamentacions sobre el sentit de la guerra + 36-39, sobre la necessitat d'impedir una + "altra ensopegada sagnant" (p. 65), que aquest és el qualificatiu que li sembla més adient quan poc abans havia dit: "Tot aquest merder es produeix en plena guerra revolucionària" (p. 68). En què quedem, Sra. Pàmies: "guerra revolucionària" o bé "ensopegada sagnant" entre germans?

Quant a les depuracions estalinianes, + aquestes van des del comunisme "heterodox" (POUM del Nin)/ fins a l'eliminació de + quadres del PSUC. La Sra Pàmies esgrimeix constantment el trist argument de la ignorància. Respecte a l'afer Nin, es fa ressò de la versió de Zugazagoitia, ministre socialista, afusellat al mateix temps que En Companys després d'ésser lliurat, també + per la Gestapo, quan Arias Navarro era Fiscal del Tribunal Suprem. Però l'assumpte + Nin -per a la Sra Pàmies- encara és "a les fosques" (pp. 70-71) i s'apunta a la teoria d'una policia paral·lela que actuava directament a les ordres de Moscou. Diu que el Govern Central no en sabia res d'aquestes activitats policiaques, però no alludeix per a res a si el PCE ho sabia o no. Andrade, en el seu llibre "ANDRES NIN. LOS PROBLEMAS DE LA REVOLUCION ESPAÑOLA" (Ediciones Ruedo Ibérico, París 71, pp. 18-19), recorda aquell fet així: "Fuimos detenidos la noche del 17 de junio de 1937 por policías de Madrid, procedentes todos ellos de las antiguas Juventudes Socialistas; un gran equipo de estos se había trasladado a Barcelona para llevar a cabo directamente la operación, porque no tenían confianza + en la intervención de la policía catalana, que entonces no estaba todavía totalmente dominada por los estalinistas". Per què la Pàmies no desminteix directament aquest + testimoni? O és que potser també l'ignora? El que passa és que en matèria de depuracions la Sra Pàmies es queda curta: no ens diu res de la depuració que el PCE va portar a cap dins el PSUC, i que va arribar + fins a la persona del seu secretari general, Comorera (1), ni del suïcidi de José Díaz en el qual la seva greu malaltia només hi va tenir una part. Esperem que la + Sra Pàmies, escriptora prolífica i aficionada a confessar-se, ens ho explicarà algun dia. Perquè l'autocrítica o es fa fins el fons o no es fa, perquè aleshores és un engany a l'incaut lector.

Quant a l'anàlisi del moviment anarquista, l'única cosa que sap dir l'escriptora + i que posa en boca dels seus personatges, és la qualificació de que són gent de "barrio chino" (pp. 14 i 45), cosa absolutament grotesca, amb perdó dels habitants + del barri, quan es tracta d'analitzar l'organització de masses dels treballadors amb

Pàmies (segueix)

més tradició de lluita i més prestigi del ++ nostre país. Una mica més de seriositat, Sra. Pàmies!!.

Si els militants de la CNT no li mereixen cap judici favorable, el catalanisme polític a la Sra. Pàmies no fa més que irritar-la: la seva ideologia resta dins un perfecte espanyolisme militant: Llengua catalana, potser sí, sardanes i alguns diaris catalans, passi; ++ dret d'autoorganització del poble català, de cap de les maneres. El primer episodi en què es reflexa aquesta actitud ideològica ja és en la primera organització de les "Dones Joves" (pàgs 13-15; 36-40; 55-56). Quant el govern de la República espanyola es trasllada a Barcelona, i es plantejen obertament les tensions entre ambdós governs, Pàmies remarca: "Jo no veia enlloc la "invasió", la "humiliació" que algunes (dones joves) insinuaven. En la meua òptica la seva oposició a col·laborar amb els organismes centrals era un perjudici mesquí i ganes de fer la quitzà" (p.57).

Sobre aquestes tensions a tots nivells en ++ parlen més seriosament Pérez Baró i Josep Mª Bricall i ens donen uns detalls molt més dignes de tenir en còpte i on fet nacional i ++ fet social resta estretament lligat. Per si ens faltaven dades per a situar l'autora, tenim la interpretació que fa del pas de la ++ frontera dels governs espanyol, basc i català: el Govern espanyol s'avança als altres ++ sense donar explicacions i després d'haver concertat el pas conjunt dels tres governs ++ per la frontera, l'autora en lloc de desmentir els fets o intentar de donar una explicació de la inqualificable conducta del govern espanyol, només se li acudeix de lamentar-se de la existència d'un govern basc i un altre català!! Calen més paraules per a demostrar que, per molt marxista que es cregui, aquesta escriptora demostra la seva total ignorància del caràcter global, social, econòmic, polític, cultural de l'opressió nacional?.

Aquest llibre com a mínim ve a demostrar que dins el Front Popular, el PSUC només ++

comptava amb l'ERC perquè sentia repugnància per la CNT, però al mateix temps li ++ repugnava la connotació catalana dels homes de l'ERC. Tal vegada seria hora que aquests fets fossin estidints i aclarits, ++ a fi que les classes populars catalanes ++ puguin descobrir per elles mateixes quins són els seus capitans.

UN GRUP D'INTELLECTUALS CATALANS!!

(1) Nota de l'Equip "AVUI": Al respecte ++ es pot consultar "Aportació a la història social i nacional de classe obrera de Catalunya", opuscle ditat a París l'any 1973 pel PSUC-Tendència Comorera.

Per qui fa a l'Andreu Nin i al POU, ++ són interessants de llegir: "ELS MOVIMENTS D'EMANCIPACIÓ NACIONAL", del propi A. Nin, publicat per les Edicions Catalanes de París. També es poden consultar: les obres de Víctor Alba en la Col·lecció "Nàrtex" ++ de l'editorial Pòrtic de Barcelona; i el testimoni de George Orwell a "Homenatge a Catalunya", d'Edicions Ariel.

REPRESSIÓ

Dos fets han destacat al llarg d'aquest ++ mes d'octubre: la detenció de 42 persones a Sant Cugat i la vaga de la fam dels presos ++ polítics a moltes presons de l'Estat espanyol.

Sant CUGAT

El 5 d'octubre, la policia penetrava violentament als locals de la "Congregació Missionera de Crist Treballador" de St Cugat del Vallès, i procedia a la detenció de 42 persones que eren allà reunides. L'operació fou ++ duta a terme amb un impressionant desplegament de forces i amb l'ajut de 2 helicòpters. Els socials i grisos van disparar alguns disparells a l'aire per tal d'evitar la fuga d'alguns dels presents.

Un punt a destacar és la pallissa que va rebre el Dr Antoni Gutierrez i Díaz (un dels 113), sense que ell fes res. Els socials i ++ grisos el van estabellar a garrotades. Amb ++ tal motiu, hagué d'ésser ingressat a l'hospital Clínic amb commoció cerebral.

El Dr Gutierrez i Díaz i l'advocat Trias ++ Fargas foren multats amb 350.000 pessetes, ++ El primer, en negar-se a pagar, ha ingressat a la "Modelo" de Barcelona. D'altra banda, 4 italians que assistien a la reunió foren expulsats de l'Estat espanyol.

Al dia següent dels fets -diumenge 6 d'octubre 1974-, la Permanent de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya va difondre un full titulat "LIBERTAD PARA LOS DETENIDOS DE SEAT", del qual n'extraïem els següents paràgrafs:

"(Es tractava d'una) reunió de treballadores de SEAT, entre los que se encontraban 4 trabajadoras del Consejo de Fábrica de

SEAT de Turín, empresa multinacional de la que depende SEAT.

(...) La responsabilidad directa de la ++ brutalidad policial recae directamente sobre el demagogo Artín Villo, gobernador de Barcelona y hombre de la llamada apertura.

(...) El Movimiento Obrero, en estos días, está jugando el papel de mayor protagonista político en la lucha contra la Dictadura de Franco y Arias, en unos momentos en que los presos políticos luchan, aun con ++ riesgos de sus vidas, por sus justos derechos, por la AMNISTIA.

(...) La Permanente de la CCNC llama al Movimiento Estudiantil, a la Iglesia, a los Colegios Profesionales, a las asociaciones de vecinos a denunciar nuevamente el salvajismo de la Policía y a la falta de los derechos de reunión, asociación...

(...) En marcha hacia la libertad: "¡VIVA LA LIBERTAD GENERAL!"

PRESOS POLÍTICS

Al llarg del mes d'octubre a quasi tots les presons de l'Estat espanyol han ++ tingut lloc vagues de la fam dels presos ++ polítics.

Amb tal motiu, "FRONT NACIONAL DE CATALUNYA" va escampar una octaveta titulada: "SOLIDARITAT AMB ELS PRESOS DE LLEIDA", en la qual s'hi diu:

"El dia 10 d'octubre, els presos polítics de la presó de Lleida van començar una vaga de la fam en solidaritat amb els ++ altres presos de l'Estat espanyol i per a protestar de la situació inhumana, tant si

sicament com moralment, a què estan sotmesos.

Quin és el delictes que han comès aquests homes? Senzillament: lluitar per la llibertat del poble, exercir el dret que ++ tots tenim a ser homes i a ser solidaris amb els altres homes. Per això, i res més, estan empresonats i són maltractats.

Dintre el règim espanyol parla d'"apertura", les presons estan plenes, i ho estan cada cop més, amb centenars de presos polítics. Vet aquí la realitat. La repressió és l'arma fonamental del règim, sense la qual cauria com una fruita podrida.

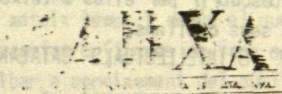
L'única manera per aconseguir la llibertat dels presos polítics és l'enderrocament total de la dictadura feixista espanyola, opressora del nostre poble català. Aquesta és la tasca en la qual estem tots compromesos. Que tothom vegi que callar i no fer res, és col·laborar amb el ++ règim. No hi ha zona neutra: o s'està contra l'opressió, o s'hi està a favor.

Tothom s'ha de solidaritzar amb aquests companys empresonats, prestant suport a la seva lluita i estenent-la arreu de les nostres comarques, amb tots els mitjans ++ al nostre abast. Per exemple: fer pintades, repartir fulls, fer xerrades, recollir diners per als familiars dels presos.. Per a persones i grups cristians, ++ pot ser important la interpellació a l'Església oficial, perquè es col·loqui d'una vegada per totes al costat del poble oprimat.

LLIBERTAT PER ALS PRESOS POLÍTICS! AMNISTIA! ENSORREIX LA DICTADURA! PER UN PODER POPULAR CATALÀ! PER UNS PAÏSOS CATALANS ++ INDEPENDENTS I SOCIALISTES!

PREMSA DEMOCRÀTICA

introduccions CERERAS N. 7

la Fala

AL SERVEI DEL COMPLETAMENT POPULAR DE BARCELONA

EN LLUITA

front ensenyant

ACCN

Poble determini

determini

ARA

per Catalunya lliure i socialista

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Portavoc de la comissió permanent

fulls d'informació nacional

Unitat

Organisme del Comitè de Recerca del Partit Socialista Unificat de Catalunya

solidaritat

Amb data d'octubre 1974, ha sortit un número (suposem que es tracta del N.º 1) del butlletí "SOLIDARITAT", el qual duu el subtítol de portaveu del "S.O.C.", és a dir, de "Solidaritat d'Obrers de Catalunya".

(En el número d'"AVUI" datat del 10 de maig d'enguany, p. 2, es parlava del XVè Aniversari del S.O.C.)

Aquesta publicació conté els següents articles: "Inflació - Reducció de Salaries", "Declaració a l'AdC" i "La Lucha de los trabajadores de Hispano-Olivetti".

Amb tal motiu ens plau reproduir el treball titulat "Declaració a l'Assemblea de Catalunya":

"Que el passat dia 8 /de setembre/ una delegació de la nostra organització havia a fer pública en la reunió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya i que no pogué fer degut a l'arribada de la policia al lloc de reunió.

Davant l'anunci de la constitució d'una anomenada "Junta Democrática de España":

CONSTATEM:

Que aquesta "Junta" ha estat constituïda sense consulta ni acord amb la quasi totalitat de les organitzacions que lluiten contra el règim franquista, malgrat declarar que agrupa a la majoria d'organitzacions de l'oposició democràtica de l'Estat espanyol.

Que la seva representativitat es redueix als partits Comunista i Carlista, amb alguns membres de la burgesia de l'Estat.

Que és absolutament fals que la "Junta" sigui la projecció dels esforços unitaris realitzats en diversos llocs de l'Estat Espanyol, com per exemple l'Assemblea de Catalunya, i és falsa la representativitat que pretenen atribuir-se dos dels components de la "Junta", els senyors Santiago Carrillo i Rafael Calvo Serer/.

Que el programa de la "Junta" no reconeix en absolut els drets d'autogovern de les nacionalitats que avui integren l'Estat espanyol /referència al punt 9è de la declaració de la dita "Junta"/.

Que en la traducció al català del programa de la "Junta" ha estat suprimida l'afirmació que la seva dissolució es farà davant d'un poder elegit per sufragi universal.

Que els comunistes catalans (PSUC) han demostrat un cop més la seva irresponsabilitat en ignorar els pactes que havien establert amb d'altres forces d'oposició.

I CONSIDEREM:

Que és il·lusòria la demanda que els democràtics catalans defensem el programa de la "Junta" i constituïm "Juntas Regionales" de nenent de la "Junta" de Madrid-París.

Que donada l'ambigüitat de la composició, programa i forma de treball d'aquesta "Junta", considerem dubtós que signifiqui cap avanç en el camí d'aconseguir els drets dels treballadors de Catalunya i de tot l'Estat espanyol, que passen per la consecució d'una veritable democràcia econòmica i política.

Catalunya, setembre del 1974."

Saludem l'aparició d'aquesta publicació Catalana al seve del moviment obrer del nostre País, tot desitjant-li llarga vida.

company

En el número anterior d'"AVUI" reproduïm, en aquesta mateixa secció, un article de "ESCOLA", òrgan del comitè d'ensenyants del Moviment Socialista de Catalunya. En aquesta ocasió, parlarem de "COMPANY", portant veu del Comitè Local de Barcelona del MSC.

Del número set (any tres) d'octubre de 1974, copiem l'escrit "EL REGIM NI POT NI PODRA AMB L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA":

"El 8 de setembre foren detinguts al convent de les MM. Escolàpies de Sabadell 67 democràtics de diversos sectors socials

procedents de tot Catalunya.

Aquesta vegada la mateixa premsa "legal" (en especial la dita "independent") s'ha vist obligada a informar àmpliament, el que ens excusa de fer-ho de nou.

El comunicat de la nostra organització senyalava justament que "L'Assemblea de Catalunya és cada vegada més coneguda, rep cada dia noves adhesions. La seva foca creix ràpidament".

La prova la tenim en la marxa enrrera que el règim s'ha vist obligat a fer en la repressió dels "67 de Sabadell", davant l'ona de solidaritat que s'ha produït.

No obstant "és necessari no baixar la guardia", com indica l'últim comunicat del "Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya". (...).

En la batalla per la llibertat d'aquests companys no és pot perdre de vista que la nostra solidaritat amb ella consisteix en assegurar el treball i el futur de l'Assemblea de Catalunya. Així és manifestava explícitament en els acords del "Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya".

Això vol dir:

Desarrollar en els organismes de base el debat de les qüestions que han de discutir-se al seu moment a la "Comissió Permanent de l'AdC": El treball cap a la 11ª Sessió Plenària (poden estar segurs la Policia i Martín Villa que la celebrarem); la discussió sobre l'existència de la "Junta Democrática de España" (en cap cas, com deia la nota de la Policia, "la possible adhesión al dit organisme i més enllà, la discussió sobre el treball per una alternativa democràtica unitària a nivell de tot

Butlletí de S.O.C.
solidaritat

Biblioteca General

l'Estat; la col·laboració en la lluita i en la campanya per l'Amnistia; sobre l'encariment del cost de la vida i la Via General per les Llibertats, per l'ús públic oficial de la llengua catalana, etc.

Posar en pràctica els acords de la X reunió de la "Comissió Permanent", especialment en el que afecta a intensificar els esforços per la creació d'organismes i Assemblies Democràtiques a les barriades, pobles i comarques. Aquest treball és cada vegada més apremiant en l'actual situació política, doncs aquests organismes han d'ésser a cada lloc l'embrió de poder popular en la ruptura democràtica.

Difondre i popularitzar encara més el programa en quatre punts de l'Assemblea de Catalunya, ajuntant-hi a cada lloc els propis problemes reivindicatius unitaris perquè tinguin una autèntica projecció de masses.

Difondre i col·laborar intensament en les lluites i campanyes preconitzades pels organismes de l'Assemblea de Catalunya: la campanya pro-amnistia, per l'ús públic oficial del català, d'explicació de l'Estatut del 1932 i el seu perquè, la lluita convergent del moviment obrer i popular contra l'encariment del cost de la vida, etc.

De la profunditat i extensió de masses que prengui la realització d'aquest treball en depèn l'enfortiment creixent de l'Assemblea de Catalunya com a alternativa democràtica unitària del nostre poble per acabar amb la dictadura i totes les disfresses "transformistes" que pugui prendre.

AMNISTIA! VISCA L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA!"

JOVES EN LLUITA

El passat més de setembre va sortir el Nº 5 de "JOVES EN LLUITA", revista portanveu de les "Juventuts Revolucionàries Catalanes" (JRC). D'aquest número, reproduïm l'article titulat: "QUE PRETEN LA 'JUNTA DEMOCRÀTICA'?"

"La validesa de l'alternativa a la dictadura proposada per l'J.D. d'Espanya cal estudiar-la en funció de la seva capacitat per a satisfer les necessitats de les classes populars al moment actual. En aquest sentit és important parar èmfasi als dotze punts d'alternativa i a les possibilitats que ofereixen, així com a l'anàlisi feta per la mateixa Junta, de la situació política actual.

La seva visió política de l'Estat espanyol analitza l'actual règim, no com a

fidel servidor que n'és del capital monopolista, sinó com a defensor a ultrança d'uns interessos fomentats en la corrupció de la burocràcia de l'Estat, qualificant-la de dictadura "personal". D'aquí es passa a confondre els interessos de la burocràcia i els de la classe obrera, "unificades enfront de Franco", el "poble" vol "llibertat" -així, en abstracte i, naturalment, ordre. Textualment: "la societat espanyola vol que tot canvi per què s'asseguri la funció normal de l'Estat".

Així, els 12 punts són l'expressió dels actuals interessos del capital monopolista. No n'hi ha cap que atempti contra el seu poder a cap nivell. És interessant ressaltar-ne el punt dotze, que propugna la integració de l'Estat espanyol a les comunitats europees i el reconeixement dels acords internacionals: és a dir la participació a la defensa dels monopolis a nivell mundial.

I aquests canvis els calen per tal d'assegurar el manteniment de l'opressió capitalista, car les darreres mobilitzacions populars (dels processos de Burgos ençà) amenacen amb radicalitzar i reorientar un moviment fort i concient contra la dictadura i el capitalisme.

Es tracta, doncs, per a la burgesia, de protagonitzar el canvi a fi de poder frenar la classe obrera i controlar de nou el moviment popular. Per això, la J.D.E. crida "al poble" a organitzar-se entorn el seu programa, però reservant-se la iniciativa.

Queda clar que aquesta alternativa democràtica no és pas l'autèntica alternativa a la dictadura que respongui als interessos de la joventut treballadora. Cal doncs que ens organitzem i mobilitzem sense esperar cap crida burocràtica per les nostres autèntiques reivindicacions: les pròpies del moviment de la joventut per a l'actual etapa del combat revolucionari, enfrontades en una alternativa antimonopolista a la dictadura que assenti les bases del poder popular.

Asamblea Obrera

Amb data de setembre 1974 ha estat publicat el Nº 100 del butlletí "ASAMBLEA OBRERA", el qual duu el subtítol de "Órgano de los trabajadores de SEAT".

Es tracta d'un número extraordinari de 16 pàgines, en el qual es fa una història dels

De "JOVES EN LLUITA". Solució: "La Junta: salvadora del capitalisme".

quatre últims anys (70-74) de les lluites de la SEAT. També hi ha notícies d'actualitat obrera.

A continuació reproduïm l'article editorial: "100 NÚMEROS DE 'ASAMBLEA OBRERA'":

"Con algunas semanas de retraso debido a las dificultades y exigencias de la propia lucha, y cuando ya hemos publicado el nº110, sacamos hoy a la luz el nº100 de 'ASAMBLEA OBRERA'. Hemos querido que fuera un número extraordinario, para hacer un balance de lo que han sido estos casi 5 años de lucha desde el 2 de enero de 1970 en que salía el nº1 de 'ASAMBLEA OBRERA'.

Este nº1 fue discutido y aprobado en una ASAMBLEA de más de 2.000 trabajadores en el Taller 4, el iniciador de la lucha en torno al VI Convenio.

Desde entonces "ASAMBLEA OBRERA", como órgano de los trabajadores de SEAT, elaborada por las COMISIONES OBRERAS DE SEAT, por los dirigentes de la lucha en cada momento, ha sido la VOZ DE LA CLASE OBRERA DE SEAT, ha recogido los problemas diarios, ha denunciado la explotación, los abusos, ha denunciado a los chivatos y traidores más caracterizados, ha reflejado la preocupación de la mayoría de los trabajadores en cada momento, ha dado las orientaciones de lucha que se desprendían de las ASAMBLEAS y reuniones en los talleres, ha recogido el clima existente en la fábrica, pulsando el sentir y la voluntad de la mayoría de los trabajadores, ha resumido la labor de coordinación y dirección de los dirigentes obreros a través de las reuniones hechas en la misma fábrica, en los talleres, en los locales del jurado, y también de las reuniones por taller, de las reuniones generales hechas fuera de la fábrica.

"ASAMBLEA OBRERA" ha logrado ser constantemente representativa de los trabajadores de SEAT. No sólo por la representatividad de lucha de los que la han preparado y escrito, si-

no sobre todo por la representatividad de lo que en ella se ha tratado, de los planteamientos que en ellos se han hecho. LA REPRESENTATIVIDAD QUE DA A "ASAMBLEA OBRERA". LA CONSTANTE CONFIANZA DE LOS TRABAJADORES DE SEAT. Y también, a su manera, el respeto y el miedo que por "ASAMBLEA OBRERA" sienten la empresa, los chivatos, la policía y el gobierno.

La CONTINUIDAD de "ASAMBLEA OBRERA" por encima de las dificultades de la lucha, de la represión, de los despidos, ha sido una muy importante contribución a la continuidad de la lucha. Esta continuidad ha sido además posible por la constante RENOVACION Y AMPLIACION de las COMISIONES OBRERAS a través de la lucha, haciendo frente y venciendo a los intentos represivos, al mismo desgaste de la lucha, no siempre fácil ni sencilla.

"ASAMBLEA OBRERA" en su elaboración, preparación, discusión de los proyectos en muchos casos, distribución fuera de la empresa, entrada en la fábrica, reparto en mano en la mayoría de los talleres, ha sido a la vez un poderoso instrumento de organización, de solidaridad, entre TODOS los trabajadores de SEAT.

Hoy, "ASAMBLEA OBRERA" no es sólo un "ORGANO", la VOZ, de los trabajadores de SEAT porque así lo proclame su cabecera, porque esta sea la voluntad de sus autores, lo es sobre todo porque así lo consideran la mayoría de los trabajadores de la más importante empresa de España.

"ASAMBLEA OBRERA" ha representado por todo ello una importante experiencia de PRENSA OBRERA para TODOS los trabajadores de SEAT. Experiencia que debe desarrollarse a través de que cada luchador, cada trabajador sepa que de él depende también hacer cada día mejor, más adecuado el CONTENIDO de "ASAMBLEA OBRERA". Llamamos a la discusión y elaboración cada vez más colectiva desde los talleres y oficinas".

■ Celebramos la aparición del Nº100 d'"ASAMBLEA OBRERA", órgano de los trabajadores de la SEAT barcelonina, dons molt poques publicacions clandestines han tingut tanta continuïtat com aquesta. Amb això retem homenatge de companyonia als redactors d'aquest butlletí per l'esforç constant que porten a terme.

ASAMBLEA OBRERA

Nº 100 · SEPTIEMBRE 1974 · ORGANO DE LOS TRABAJADORES DE SEAT · 10 PTAS.

NUMERO EXTRAORDINARIO DE ASAMBLEA OBRERA

ARA

D'ençà del mes de gener de 1972 que va sortir el número 33 d'"ARA", el portaveu de Front Nacional de Catalunya, aquesta organització no n'havia publicat cap número més. I això era greu, degut a que el panorama de publicacions polítiques catalanes - migrat de per si mateixa - perdia un nou element.

En l'actualitat, i molt relacionat amb el 1er Congrés del Partit (veure "AVUI" del 25 setembre 74, p.20), tenim a les nostres mans el Nº0 d'una nova època d'"ARA", el portaveu de Front Nacional de Catalunya. Amb tal motiu, ens plau reproduir l'article "Presentació", així com la Taula Rodona "Amb 4 dirigents de FNC sobre el Congrés".

"Amb aquest número especial i sota la rubrica "segona època, número 0", reapareix l'òrgan central de Front Nacional de Catalunya, la revista "ARA".

La nova singlatura de l'"ARA" és reflex i conseqüència de la renovació profunda operada a F.N.C., i que ha estat fruit d'un debat obert a tot el Partit. Aquest debat, i per últim la seva darrera sessió plenària, és el que ha constituït el nostre primer Congrés.

L'"ARA" ha de ser un estri de treball bàsic dins tot el procés d'alliberament de les classes populars catalanes. Ha de ser la revista política que informi i doni valoracions i contingut polític a cada esdeveniment, en cada conjuntura política. Ha de servir perquè, a través d'un llenguatge plaer d'autèntic periodisme polític, tothom es pugui adonar de la nostra realitat d'opressió i de la ràpica que a cada moment cal donar-hi en funció del procés d'alliberament nacional i de classe. Paral·lelament a això, per a nosaltres, els militants de Front, l'"ARA" ha de constituir el resultat de tota una feina col·lectiva.

Perquè la creació d'una revista que compleixi les funcions alludides - i que les compleixi realment i no sobre el paper -, no és cosa que pugui improvisar-se, renunciem, avui encara, a comprometre'ns a una periodicitat regular, i comencem aquesta nova època amb un número zero. Si bé som conscients que l'aparició continuada del nostre òrgan central té caràcter d'urgència - i no cal dir que farem tots els esforços per fer-ho possible ben aviat -, també, i amb una grandiositat de realisme de la qual no volem amagar

que en tenim consciència, hem cregut necessari de confeccionar un número especial, de transició, que ha d'ajudar a posar en marxa la nova dinàmica de l'"ARA". En definitiva, és la pràctica el que compta, i un número zero ens col·loca en la via per a posar en funcionament els mecanismes - polítics i tècnics - que componen la xarxa de confecció i de distribució.

Esperem que, amb la seva pròxima aparició mensual, l'"ARA" pugui, cada vegada millor, servir eficaçment a la tasca de conscienciació política i de lluita efectiva. Ningú no ha de veure la revista com una simple propaganda de partit, sinó com a material que ha de servir de base per a potenciar debats, per a discutir-ne el contingut, alhora que pot suggerir noves qüestions d'enriquiment polític. L'"ARA" és, doncs, en definitiva, com el Partit mateix, una proposta. Una proposta el destinatari de la qual són les classes populars dels Països Catalans."

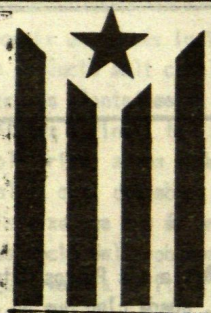
TAULA RODONA

"En l'intent de donar aquest "ARA" monogràfic, una visió viva i alhora àmplia i matisada del que ha estat i el que significa el primer Congrés de Front Nacional de Catalunya, hem cregut interessant de sotmetre el tema a un interviu-debat, informal i espontani, amb quatre dels nostres dirigents actuals, J.M. Canyes, A. Nubiola, D. Rodés i J. Santandreu han col·laborat amablement a fer realitat aquesta taula rodona.

-En primer lloc, posaríem damunt la taula un qüestió, que ens sembla que convé deixar clara d'entrada. Companys, què és un Congrés? o, més exactament, què ha estat, per a Front, aquest primer Congrés?

NUBIOLA.- Per el nostre Partit el Congrés no ha estat, com algú podria pensar, una magna reunió i res més. El primer Congrés de Front ha estat un període de discussió, de debat intern, que ha durat uns quants mesos i al qual han intervingut plenament tots els militants, sense excepció. S'ha posat damunt la taula tota la política del Partit, i com a resultat s'ha confeït, discutit, remodelat i finalment fet públic tot un material que és la reelaboració o l'elaboració dels plantejaments polític-ideològics, estratègics i tàctics de Front.

RODES.- Voldria remarcar un fet que em sembla d'una importància màxima, i és aquest fet de la participació activa tota i a quals condicions dels militants a aquest ampli debat que ha estat el Congrés. Això constitueix ni més ni menys que la pràctica de la democràcia directa dins el Partit, que

ARA

ORGAN CENTRAL DE FRONT NACIONAL DE CATALUNYA
PER UNS PAÏSOS CATALANS INDEPENDENTS I SOCIALISTES

SEGONA ÈPOCA N: 0

15 D'OCTUBRE 1974

vol dir, pel que fa a la base, l'exercici de la plena sobirania que li escau. Factor aquest, el de la sobirania, que va íntimament vinculat amb l'exercici de la responsabilitat que com a dret i com a deure pertoca a cadascú.

NUBIOLA.— De fet és l'aplicació a l'organització interna del Partit, ja avui, dels principis de democràcia directa que són a la base dels nostres plantejaments socialistes, del socialisme en llibertat.

—Una altra pregunta que els lectors de "ARA" podrien fer-se és la següent: ¿Com és que, amb els 24 anys que Front ja té d'existència, aquest n'és encara el primer Congrés?

CANYES.— És molt fàcil: el Partit estava estructurat d'una altra manera, i l'exercici de la democràcia directa fins als límits del possible passava per un altre tipus d'organització interna.

—Què s'entén per democràcia directa "fins als límits del possible"?

CANYES.— Això, tu, com a militant, ja ho saps: Vol dir, senzillament, que per a exercir la democràcia directa no podem fer, per exemple, com els ciutadans de la Grècia antiga, que s'aplegaven a l'àgora gairebé en reunió permanent. Hi ha uns condicionaments, el principal i definitiu dels quals el de la clandestinitat en què forçosament ens hem de moure, que obligen a crear unes vies prou segures i eficients per a l'exercici democràtic dins el Partit. No és còmoda, la clandestinitat, però no creiem que sigui lícit fer-ne el motiu, o l'excusa, per a retallar o anular les vies de la democràcia directa. Si es busquen, aquestes vies, sempre es troben; els militants de Front en som testimonis.

—Els plantejaments polític-ideològics, e estratègics i tàctics elaborats o reelaborats pel Congrés, representen una variació substancial en la política de Front?

SANTANDREU.— No són, en absolut, cap ruptura amb la línia anterior, sinó una fita en el procés evolutiu iniciat al Partit fa molts anys.

RODES.— Podríem dir que el Congrés representa un punt culminant en la sistematització i la formulació inequívoca dels principis que

informen la nostra política, i, d'altra banda, en l'elaboració d'una estratègia de lluita i d'uns plantejaments tàctics.

NUBIOLA.— Jo aniria encara més enllà. Diria que el Congrés significa l'establiment, a nivell teòric, d'uns plantejaments on sense cap mena d'ambigüitat es lliquen les reivindicacions de classe que, com a partit socialista que som, formulem, amb la reivindicació de la llibertat nacional que ens és absolutament necessari per a construir el socialisme dins una comunitat nacional determinada, que és la nostra, els Països Catalans. Es a dir, i desmentiu-me si m'equivoco, que, a partir del Congrés, i per primera vegada, no fem una dualitat a nivell teòric entre les dues reivindicacions.

SANTANDREU.— D'acord. I encara cal afegir que, en el pla organitzatiu, a partir d'ara posem una mínima infraestructura per arribar a esdevenir un partit de masses i de combat; és a dir: un nou lligam organitzatiu, una reestructuració dels organismes de direcció, i, sobretot, la consecució, o el camí cap a la consecució, d'una autèntica cohesió entre tots els militants. Aquest ha estat el Congrés de la cohesió.

RODES.— Sí, allò que diem sovint: ja no hi ha militants joves i militants sinó, tot simplement, militants.

—La dita fa certament bonic. Però, digueu: ¿com ha respost el conjunt del Partit? ¿Hi ha hagut problemes d'algun tipus, en algun sector?

NUBIOLA.— A l'informe polític presentat al Congrés pel Consell Executiu Ampliat que va funcionar provisionalment durant tota l'etapa de debat intern, hi ha una autocrítica, per que força crua en alguns aspectes, de l'acció del Partit fins ara, i unes propostes d'adequació. Doncs bé, cal dir que ni l'autocrítica ni el conjunt de canvis que el Congrés ha comportat, no han provocat cap situació conflictiva irreversible, sinó al contrari, un augment de la cohesió interna. Aquest és un dels molts avanços del Congrés. Sí, ja ho ha dit bé en Santandreu: aquest ha estat el Congrés de la cohesió.

—"Cap a un partit de masses i de combat". Aquest és el lema, l'eslògan del Congrés. ¿Voleu explicar, en poques paraules, què vol dir això exactament?

RODES.— Vol dir, senzillament, que sense el suport del poble no hi ha política vàlida. En la pràctica això significa que constituïm un partit de masses i de combat en la mesura que el poble vulgui fer-se partícip dels nostres plantejaments, que és tant com dir en la mesura que estenguem la nostra incidència real.

NUBIOLA.— En resum: un partit de masses i de combat és aquell partit capaç de dirigir les classes populars en el procés de lluita contra l'opressió utilitzant els mitjants a cada moment més adequats. I això s'aconsegueix fent efectiu el triple procés de conscienciar, organitzar i mobilitzar el poble en la lluita pels seus interessos objectius.

—Per acabar: ¿quins són, a curt termini, els objectius de Front?

CANYES.— Acabar la consolidació del Partit i, dins el període de postcongrés, impulsar la lluita d'alliberament en la seva etapa actual, que és la de la lluita contra el franquisme.

RODES.— Estem en un moment molt interessant, amb un munt de possibilitats obertes. El feixisme s'acaba, i les possibilitats estan en funció de la correlació de forces al moment de la ruptura democràtica. De moment, la nostra feina primordial és l'enfortiment del Partit, és a dir que els nostres plantejaments guanyin cada cop més l'adhesió popular. Això i saber tenir, en cada conjuntura, l'audàcia política justa per a fer anar endavant el procés, irreversible procés a parer nostre, d'alliberament nacional i de classe dels Països Catalans."

► L'Equip "AVUI" es congratula de la nova aparició d'"ARA", l'òrgan central de Front Nacional de Catalunya, tot esperant continuïtat en la publicació d'aquest butlletí. Durant el curs passat, els estudiants de FNC van publicar una desena de números de la seva publicació "BLOC INFORMA".

TAULES RODONES

EL PAÍS VALENCIÀ, AVUI

La idea que té el català normal i corrent sobre el País Valencià és la d'unes terres que parlen una llengua semblant i que treballen majoritàriament la taronja i l'arròs. Aquest tipus de clixè és, naturalment, fals.

Ha estat, doncs, amb la intenció de presentar una primera aproximació a la realitat actual del País Valencià, que l'Equip "AVUI" ha muntat una Taula Rodona al respecte. En la mateixa hi han participat representants de diversos sectors valencianistes i progressistes -en majoria socialistes-, els quals ofereixen les seves opinions sobre diversos punts del present i pròxim futur dels valencians.

LA QÜESTIO NACIONAL CATALANA, COM ES ENTESA I QUINS GRUPS L'ASSUMEIXEN

Al problema dels Països Catalans no és encara sentit per les classes populars, degut a que tampoc tenim uns mitjans de comunicació de masses amb els quals podam influir en aquestes classes populars.

El moviment -diguem popular del qual en parlarem després- s'inicia en els anys 60 i pels anys 70-73 arriba a les capes intel·lectuals. Aquestes classes populars sí que accepten, en gran part com a mínim, la problemàtica general dels Països Catalans (PPCC) i la inclusió del País Valencià (PV) dins la nació catalana. Ara, jo pensé -no sé que penseu vosaltres- que la cosa, en aquests moments, no passa encara d'ésser un terrony portat com a mínim per uns amplis sectors intel·lectuals i que, no sols això, sinó que moltes més aspiracions són difícils "de passar" a les classes populars. Crec que la cosa encara està reduïda en eixe punt. El que passa és que possiblement en els darrers temps (un, dos, o tres anys) sí que hi ha una introducció en unes classes que jo anomenaria més de classes mitges (forners, botiguers...) més que no pas estrictament obreres. De tota manera, el que sí s'ha aconseguit és l'acceptació per part de forces polítiques, sincerament o no, d'aquesta problemàtica:

"Taula Democràtica del PV" parla de la possibilitat d'Autonomia per al PV. Això és una conquesta prèvia a l'acceptació de la realitat dels PPCC.

EL "SEPARATISME" VALENCIÀ DE CATALUNYA

B Jo penso que el problema nacional al PV no es pot entendre si prèviament no analitzem l'estructura social valenciana.

Una de les grans victòries, al meu entendre de les classes dominants valencianes -sobretot a les ciutats- ha estat la

de conrear el "separatisme" del PV respecte de la resta de la nació catalana. El fet és que durant els darrers cent anys és una constatació, i això es pot comprovar amb la lectura de la premsa diària i de la resta dels "mass media" controlats per aquesta gent: d'una manera massiva, sistemàtica i contundent s'ha atacat tot el que representa unitat a nivell dels PPCC.

Naturalment, a partir d'aquest esquema, se pot entendre que les classes populars valencianes, en certes circumstàncies polítiques, mancades de qualsevol "mass media" alternatiu, assumeixquin per inèrcia o per manca de plantejaments alternatius, aquest argument "separatista".

Sortosament, i en això estic d'acord amb el meu company, el fet nacional per a molta gent ha estat un procés molt important: ha esdevingut contactat, ha esdevingut assumit per totes o la gran part de les forces diguem progressives en el sentit d'introspecció col·lectiva. A veure si m'enteneu: si fins ara ha abundat el valencianista "separatista" en el sentit de la no acceptació de la unitat dels PPCC, hem de constatar que aquestes forces són francament minoritàries actualment. Es a dir o s'és espanyolista amb totes les conseqüències que això comporta o bé les forces polítiques valencianes "separatistes" estan en franca minoria al meu entendre.

DEL VALENCIANISME ESTRICTE ALS PPCC

C Una de les expressions que tu has utilitzat és que les forces polítiques progressives han assumit la qüestió nacional valenciana-catalana. En realitat, quant a la qüestió nacional -la catalana- dels valencians- no l'ha assumida ninguna força política de les que treballen allà. Ara bé, a partir d'ara, a partir dels moments actuals en què ja hi ha una gran base, sobretot de jovent, és quan es planteja seriosament i clarament el que si som alguna cosa nacionalment, som catalans. I

Un aspecte a destacar és el que fa referència als Països Catalans. Al llarg de les preguntes i respostes, queda clar que no es tracta de l'acceptació d'una idea que ve imposada des de Barcelona ni tampoc de la còpia mecànica d'un pressupost barceloní, sinó el resultat o una fita a assolir com a conseqüència de la progressiva conscienciació dels valencians, sorgida arran de la seva pròpia experiència en la lluita democràtica al País Valencià.

A continuació, doncs, el text de la Taula Rodona. (Com a complement i tal i com anunciavem en el número anterior, incloïm una sèrie de notícies elaborades per la redacció valenciana.)

TAULA DEMOCRÀTICA

PUNT 3: Promulgació d'un Estatut d'Autonomia que colloqui al País Valencià en condicions similars a les que obtinguin les altres regions històriques i diferenciades de l'Estat espanyol.

(De l'"AVUI" febrer 1973, p. 13.)

fins i tot, a nivell organitzatiu es planteja que si hem de fer alguna cosa per l'alliberament nacional cal fer-la a nivell d'organització de PPCC. Aleshores, les organitzacions que esmentava abans el company, organitzacions de tipus no espanyolista però que conreen una mena de valencianisme que ell qualifica de "separatista" respecte de la resta dels PPCC, doncs estan en franca decadència, o sea: ja no tenen objectiu perquè el seu negoci se'ls va per terra, ja que eixe valencianisme estricte ja no es conrea, ja no té sortida.

Les organitzacions del tipus "GERMANIA SOCIALISTA" o "NOVA GERMANIA" o els intents de revifar el "PARTIT SOCIALISTA VALENCIÀ", tot i que aquest PSV en els seus plantejaments estratègics tenia clara la qüestió nacional unitària dels PPCC, aquestes organitzacions resulta que es troben sense clientela i la gent nova que comença a sentir la qüestió nacional ja no es conforma amb eixos plantejaments, sinó que cerca un plantejament clarament català i organitzativament català.

SI HI HA CLIENTELA PER ALS VALENCIANISTES ESTRICTES

A Jo crec que el procés és complicat. Vull dir que hem de constatar sortosament tot això que ha dit el company. Ara bé, també hem de constatar que es parteix d'una base molt alienada des del punt de vista nacional i que aleshores la gent

segueix un procés individual, a través d'una evolució molt complicada, passa de tenir uns plantejaments valencianistes estrictes i fins i tot de base eminentment folklòrica, a una maduració política personal la qual desemboca en molts casos -in-sisteix que ara és prou abundant- a una assumptió del problema nacional tal i com d'una manera política madura es pot assumir.

Ara bé, jo no estic d'acord en el sentit que no hi ha clientela per als partits polítics estrictament valencianistes. Però, que resulta que hi ha una base molt ampla que per raons històriques és "separatista" en aquest sentit. Per tant crec que moltes organitzacions intentaràn arrebregar tot aquest potencial polític de gent molt alienada des del punt de vista nacional i que encara es troben en l'estadi del valencianisme estricte.

HA TINGUT QUELCON A VEURE LA CREACIÓ DEL P.S.A.N. EN AQUEST REVISCOLAMENT VALENCIANISTA - CATALÀ?

B No, mira: en els estatuts del "PARTIT SOCIALISTA VALENCIA", de l'any 62, ja incloïa com a punt segon o tercer -no ho recordo exactament- la unitat dels PPOC i això és anterior al PSAN (1968), o sigui que la cosa ve de lluny.

UN CAMÍ: LA VIA CULTURALISTA

A Jo crec que la via potser siga la via culturalista. Es a dir, que per mitjà de la cultura es constata el fet nacional. A través del pensament culturalista la gent ha començat a desmitificar tota la càrrega antibarcelonina que la gran burgesia valenciana havia anat injectant en les classes populars. En d'altres paraules no és que la gent se polititzi per la cultura, sinó que la cultura serveix per a trencar tot eixe món d'absurds i fantasmes antibarcelonins i del pressupost: antibarceloní igual a valencià.

Es pot participar d'un Espriu com es pot participar d'una sèrie de realitats perquè s'està tractant un mateix fet cultural.

UN ALTRE: LA LLENGUA COMUNA, CATALANA

C A més del fet cultural que tu has apuntat, cal senyalar-ne un altre com a molt important: no és sols el contacte amb aquesta producció literària i cultural, sinó que també hi ha el coneixement que té la gent de quin és el nom de la llengua que parla. Això només es discuteix des de reductes estrictament feixistes. O sia: la qüestió ha passat del punt de la llengua al nom de les persones, no ja si la llengua és catalana o no, sinó a si som o no catalans. De fet, ja se'ns ha presentat en algunes assemblees popu-

primera ocupació del P.v.(1707)

"Por el justo derecho de conquista que de ellos han hecho últimamente mis armas... He juzgado por conveniente... reducir todos mis reynos de España a la uniformidad de unas leyes, usos, costumbres y tribunales, gobernándose igualmente todos por las Leyes de Castilla..."

(Decret de "NOVA PLANTA" de Felip Vè per al País Valencià, any 1707.)

lars de pares d'alumnes, on es plantejava el problema de l'ensenyament: tothom acceptava el nom de la llengua, només els més feixistes i els influenciats per la ideologia burgesa de les classes dominants es recluien a no acceptar el nom de catalans, tot i que són fills de catalans.

PERO, ES PLANTEGEN LES CLASSES POPULARS VALENCIANES L'OPRESSIÓ NACIONAL?

C Dins la crisi de descomposició del règim i dins la crisi econòmica actual, que afecta a amplis sectors valencians (calçat, ram tèxtil -vagues d'Alcoi-, i la constant puja de preus), això fa que la gent comenci a qüestionar-se tota una sèrie de coses. Nosaltres intentem que aquest qüestionament vagi íntimament relacionat amb la consciència de nació oprimida o de poble oprimat nacionalment.

ESTADI

ESTADI ACTUAL: INCREMENT DE LA VALENCIANITZACIÓ

A Jo pense que, efectivament, en els darrers anys hi ha hagut una elevació considerable del nivell democràtic al si del poble valencià, causat per tota la desfeta del règim. Tot i això, en aquests moments, la gent no passa, a nivell de les classes populars, de la valencianització. Això és important: ara fa 15 anys es registra el punt més baix de consciència nacional valenciana; i actualment el PV s'està revalencianitzant a un gran ritme.

No crec que encara les classes populars es plantegin en absolut l'opressió nacional. La cosa la veig encara a nivell d'idioma. Es una realitat això que el nom de la llengua nostra -catalana- sigui un punt que cada dia està més clar. Potser per als del Principat no vol dir res, però per a nosaltres ha estat un cavall de batalla importantíssim. Que el català i el valencià són dues llengües distintes ha estat utilitzat i continua essent utilitzat i instrumentalitzat per la gran burgesia valenciana.

QUIN ES L'ESTAT ACTUAL DE LA CULTURA CATALANA AL PAÍS VALENCIA?

A Vers els anys 59-60 s'inicia un moviment universitari de tipus cultural i nacional. Des d'aleshores ençà hi ha

tot un procés de creació de llibreries, de revitalització cultural del PV. Però això cal emmarcar-ho en el seu context: al PV no hi havia cap cultura, ni catalana ni castellana. Em refereixo a base cultural o a allò que en diríem classe intel·lectual.

UN PRODUCTE TÍPIC: LA CONXITA PIQUER

B La gent estava castellanitzada completament i no tenia cap alternativa a la castellanització. Al meu entendre, es tractava d'un fet superestructural imposat, que impossibilitava de veure la realitat. Aquesta situació anòmala l'únic que podia donar de si era la Conxita Piquer i coses semblants.

HA NASCUT UNA CULTURA CATALANA AL P.V.

A Jo m'estava referint a un altre nivell de cultura, em referia a la cultura que tu abans havies comentat de llibres, intel·lectuals, cantants, etc. En aquella època, de cultura escrita d'aquest tipus, no n'hi havia de cap mena: ni castellana ni catalana.

Per tant, després de 10 anys de treball, s'ha aconseguit una fita importantíssima: l'haver arrebatat al franquisme el món cultural valencià per a incloure'l dins la cultura catalana. Això es pot donar com un fet i segurament des d'un punt de vista històric molt més revolucionari del que ara ens imaginem.

Per primera vegada, avui, als anys setanta, hi ha prosistes catalans al PV; i jo m'atreiria a dir que en un o dos anys sortiran 3, 4 o 5 novel·listes catalans al P.V. Això és un fet molt important des de l'angle de la sociologia cultural, doncs estaven mancats de narradors.

Quant a l'apartat diguem editorial i intel·lectual, jo crec que en això hi estarem tots d'acord: l'únic bloc intel·lectual que hi ha avui dia al PV és català.

I EL "BOOM" DE L'ENSENYAMENT...

A Sí, sí, completament d'acord. Si donem un cop d'ull als últims 150 anys d'història del PV, veurem que això ha estat i és un fenomen importantíssim.

I encara n'hi ha un altre: l'ensenyament. En 3 anys s'ha passat de 0 escoles on s'ensenyava el català, a 29 el primer, 96 el segon i actualment a més de 150... Cent cinquanta escoles ensenyant el català pot representar per al futur una base important. I aquestes escoles són escoles públiques,

"nacionals", que és també una diferència respecte del Principat.

RECUPERACIO DEL TEATRE CATALA DEL PV

C Més que naixement d'un teatre català del PV, jo en diria recuperació i canvi de contingut del teatre popular existent. Sí, existia un teatre popular, allò del sàinet, i un teatre barroer només per a riure. Un altre amb un contingut cultural ínfim, o sia subcultura, i a més era fet en una llengua disfressada, plena de castellanismes.

El que s'ha fet és reprendre una certa tradició tot donant-li un nou contingut, dignificant la llengua...

30 GRUPS DE TEATRE EN 2/3 ANYS

B En aquests moments hi ha més de 30 grups de teatre català al PV, creats també en 2 o 3 anys.

Una altra cosa que ha proliferat d'una manera impressionant són les conferències, xerrades, aplecs... Se n'han fet a un centenar de poblacions. Enguany, per exemple, s'han fet un promig de 2 actes públics en llengua catalana cada dia a un indret o un altre del PV, a la Universitat, a centres o a on sigui.

O sigui, que hi ha un ritme molt fort d'increment cultural. Això ha portat com a conseqüència un nivell de repressió com no l'havíem tingut en els darrers 10 anys. Els responsables són el Governador Civil, el Batlle i el Delegat d'Informació i Turisme a València. I el fill del secretari del Governador és un dels qui han portat els nivells violents, amb la col·locació de bombes i incendis contra entitats catalanes de València. (Efectivament, d'uns temps ençà han proliferat les prohibicions i els atemptats a València: veure els darrers números de l'"AUVI".)

PARLEM-NE MES D'AQUESTA REPRESSIO CONTRA LA NOSTRA CULTURA AL PV

C Així, per exemple, Ràdio Dènia va iniciar unes emissions en català. Al segon dia s'hi va presentar la policia i s'acabaren les emissions.

El Governador Civil d'Alacant segueix una línia semblant al de València. I el mateix podriem dir del de Castelló.

Pel que fa a la TVE, hi ha un programa que en diuen "regional" el qual s'emetix des de les 2 a les 2:15, abans de començar el programa d'àmbit estatal. Però resulta que abasta el PV i les províncies d'Albacet i Múrcia, encara que les autoritats de TVE han assegurat que més endavant només serà per al PV. Evidentment, el programa és fet totalment en espanyol...

"MARE NOSTRUM" I EL PV

A Per València ha circulat una carta oficial de TVE en la qual es diu que si el programa "Mare Nostrum" no arriba al PV no és per qüestions tècniques sinó per raons polítiques.

Ho dic perquè veieu... En el moment en què es va crear aquest centre "regional" de TVE, es val alçar algunes veus en el sentit que en lloc d'ajuntar-se a Albacet i Múrcia, estiguéssim units al Principat de Catalunya i a les Balears. Les primeres peticions van ser ràpidament interceptades pel Sr Miquel Ramón Izquierdo, l'alcalde de València, el qual personalment es va encarregar que la premsa no prengué cartes en l'assumpte.

...I precisament, aquest alcalde se les dóna de valencianista: fins i tot va anar pels carrers quan les últimes famílies tot portant la Mare de Déu...

BE, PARLEM ARA DE L'ECONOMIA VALENCIANA

B Jo crec que actualment tenim al Sud del territori unes comarques molt diferents de les que hi havia al principi dels anys 60. Es a dir, que tot això que hem parlat ha coincidit amb un procés de canvi estructural de l'economia valenciana, de l'economia de les comarques del Sud dels PPCC.

Realment, el PV mai no ha estat una terra agrícola, perquè agràriament sempre hem estat molt pobres: únicament una franja costera ha estat i és rica.

Aleshores, l'estereotip de les taronges i l'arròs ha estat un clíxé manegat per la classe dominant valenciana (els tarongers exportadors). De tota manera, abans dels anys 60 podíem veure clarament una estructura dual dins l'economia d'aquelles comarques: la franja costera, rica agràriament, i la resta que era una mostra del secà mediterrani. En aquesta última zona van florir indústries, com una mena de contrapès a l'agricultura.

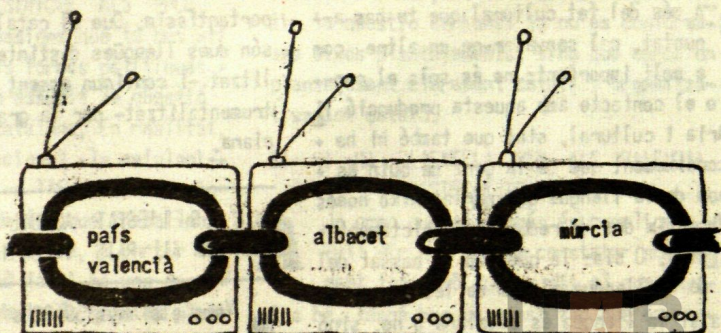
Doncs bé, si als anys 60 la relació entre producte industrial i producte agrari al PV era de meitat i meitat, ara ha passat a ser d'un 13 o 14 % agrari. Es a dir que ha canviat tota l'estructura productiva en el sentit que hi ha hagut un procés d'industrialització molt intens.

Però es tracta d'un procés d'indus-

trialització que està basat en la indústria o la manufactura preexistent en forma artesanal. Abans trobàvem artesanía de la sabata, artesanía de la ceràmica, una molt petita indústria tèxtil, etc, etc, i fins i tot uns manyans quant al treball del ferro. Ara ens trobem que tot això ha esdevingut una indústria que juga durament amb les lleis de desenvolupament capitalistes i que està posada en els mercats exteriors peninsulars. Això és un fet real i constatable.

Davant d'aquest desenvolupament autònom, autòcton de la indústria, a finals de la dècada dels 60 la classe dominant local i fins i tot la burocràcia feixista local va trobar una manera de legitimar el poder o la seva existència burocràtica, donant una alternativa industrialista a la crisi que tèoricament tenia el PV, perquè la crisi que tenia era la si de les comarques, de conreu agrari de regadiu. Aleshores enfront d'aquest sentiment generalitzat de crisi econòmica, aquesta gent va plantejar una alternativa industrial. Però, atenció, una alternativa industrial al marge de tot aquest procés que ja estava molt desenvolupat a finals de la dècada. I és un procés industrial que estaria protagonitzat per les empreses multinacionals, aleshores fou el gran "número" que es va muntar perquè la quantitat de planta siderúrgica es muntés a Montvredre, i després, ja d'una manera molt més industrialitzada, a partir d'institucions com el I.P.I. etc, etc... ha dut la "Ford" i la "I.B.M.". Vull dir que havia de donar la sensació de moltes ximeneies; una sensació de país industrial.

Aleshores, el futur concret és un futur ja assegurament industrial però que tindrà dos tònics més fàcilment constatables: Un món de la petita indústria que està deixada de la mà de l'administració, i una gran indústria amb la qual participarà, d'alguna manera, certa part de la classe dominant local, en princip de gestors, d'administradors, de portanveus, etc. que estarà protagonitzat per les empreses multinacionals. Però amb aquestes empreses multinacionals que molt poca gent creu en els seus efectes industrialitzadors, el que sí que passaria és que canviaria tot aquest aspecte parafràstic que des del punt de vista laboral te-

CHENEZ

T.V.E.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

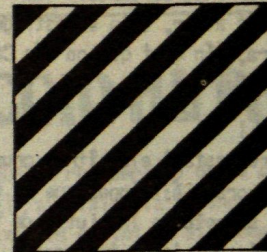
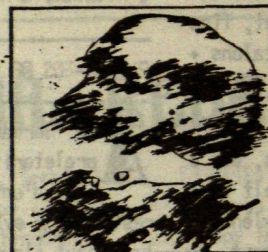
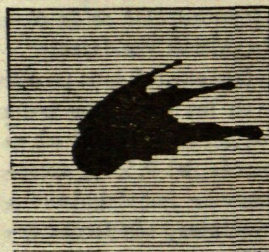
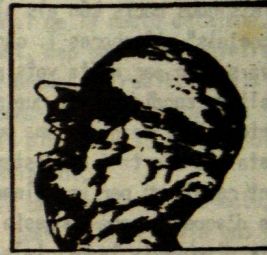
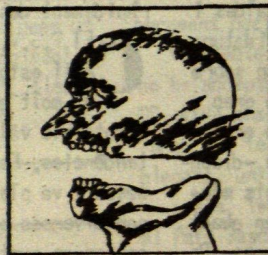
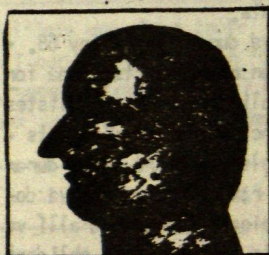
nen aquestes comarques del sud. Es a dir, + crearen uns centres amb les masses obreres + amontegades i amb efectes de contagi quant a presa de consciència obrera, etc., etc. Això sí que serà molt important quant a la radicació de les empreses "nacionals" al PV.

Aquestes transformacions que està patint el PV van a conformar una societat nova, on la classe obrera serà molt important i on, naturalment, fins i tot dins una societat + capitalista, no es podrà mantenir relacions de poder de tipus tan anacrònic i fins i tot amb certes característiques gairabé de tipus caciquil que hi havia fins ara.

Pertant serà una societat molt més dinàmica, molt més moderna i on teòricament els plantejament de tipus nacional seran més fàcils d'injectar. Ara, tot això, alhora, com porta un problema molt greu i és, d'una banda, l'existència d'unes forces polítiques espanyolistes abundants i, potencialment + abundants, que poden impedir que aquesta + classe obrera nova que, potencialment pot + ser autòctona -encara que considerant la + més barata fàcilment pot venir de regions + castellanes i, qui ho posa en dubte, de països Africans-, farà que això del problema nacional tingui un camp problemàtic i que + el problema es plantegi a nivell de lluita de concepcions polítiques, macro-polítiques, entre diferents forces. Però, que tamentéix serà una nova societat i per tant les tàctiques han de ser diferents.

SITUACIÓ DEL MOVIMENT OBRER I DEL MOVIMENT CAMPEROL

No és gens fàcil parlar de les classes socials, com funcionen, perquè + funcionen de la forma més incoherent + possible. Moltes vegades, a nivell de PV, + precisament per aquesta estructura que ha plantejat el company; per exemple, diguem que la burgesia del PV ha estat en gran mesura, fonamentalment especulativa o dedicada a afers de guany fàcils, però no creatius de riquesa i, aquesta burgesia, per + descomptat financer o de tipus especulatiu -comercial és la paraula- s'ha castellanitzat. Això és un fet de les classes + dominats del PV des de temps de Germania de Folx; des de les germanies es comença per l'aristocràcia i la burgesia, quant li arribà el torn de ser classe dominant, també es va castellanitzar, per descomptat, i a més la burgesia de tipus industrial sembla que també ha estat castellanitzada, únicament ja no ho és tant en aquells nous nuclis industrials que poden néixer per la + franja costera. Es a dir, que aquest símbol de classe que per a la burgesia castellana és el castellà, no l'han assumit: + funcionen més coherentment com a classe a nivell de burgesos oposats dialècticament contra els proletaris que se'ls revoltien. Així, per exemple, en aquesta darrera vaga,

una de les fàbriques més grans, (450 treballadors) va ser la darrera que va resistir a les demandes dels treballadors -que tampoc eren excessives-, però fins i tot altra gent deia que calia deixar-ho estar ja. O sea, presions de la gent de la seva pròpia classe. Al final va accedir però la seva + represàlia ha estat que ha plegat la fàbrica i ha anat a ficar-se a Albacete. O sia, jo crec que la consciència nacional també cal mesurar-la per ahí i no pas solament + si conseqüen la llengua o no la conseqüen.

De tota manera, respecte al fet final + que havia plantejat el company, n'hi ha + uns certs sectors de la mitjana burgesia + que a l'hora de prendre una opció política, junt amb sectors de la petita burgesia i, + per descomptat, del camperolat, en això seria totalment afí, podrien estar interessats objectivament en una situació estatutària. En una situació estatutària dintre d'un context burgès a nivell d'Estat espanyol, però a nivell de nació oprimida, a + nivell de PV com a una part de la nació catalana, els seus interessos estarien més + protegits enfront del capital monopolista, sia de caire internacional, com la "Ford", sia autòcton, i al dir autòcton em refereixo a l'Estat espanyol, és irrellevant + que sigui estrictament Valencià o no. Ara una cosa és que estiguin objectivament interessats per aquesta alternativa estatutària i una altra cosa que se'n donin i que s'organitzin en favor de això.

En aquest sentit era en el que deia que al PV les classes dominants són incoherents, per "burros", perquè no han funcionat mai + cou puguí haver funcionat altres sectors + de la burgesia, organitzativament; parle +

del Principat. Tot i que objectivament es veu que hi ha unes forces de la mitjana + burgesia que quan es planteja, per sectors populars o pels partits que representin + als sectors populars, la qüestió estatutària, s'afegiran a ells.

QUINA ES L'ACTUAL CORRELACIÓ DE FORCES POLÍTICS AL PV?

Bé, les darreres dades quant a estructura i composició política del poble + ens parlen que existia una àmplia massa que tenia un denominador comú i era el seu republicanisme i el seu anticlericalisme. Aquestes serien dues constants que es van accentuar en els darrers anys de la República i guerra civil. I la gran massa anarquista que serien els grans components de la clientela política de les comarques del sud dels PPOC.

Tot i això, pense que la cosa ha canviat moltíssim, perquè ha desaparegut pràcticament la clientela anarquista i perquè ha enviat el PV per tot el que hem dit + fins ara.

LA BUROCRÀCIA FEIXISTA

Jo crec que existeix, com en tots els + llocs de l'Estat espanyol, una àmplia i polimorf burocràcia feixista que actua i + que ho fa d'una manera molt eficaç, no solament a nivell de repressió, sinó a nivell de jugades més subtils. Per exemple, en les darreres "eleccions per a procuradors a Corts" va funcionar magníficament + bé la burocràcia feixista, per què la candidatura oficialista forçà la triomfadora. Es a dir, va actuar a nivell de pressions.

locals: els nous cacs són els alcaldes i els "concejals". Aleshores la candidatura oficial va sortir per molts vots per sobre de les altres candidatures, que no eren més obertes. N'hi va haver una que era una mica més oberta i que estava -diuen- justament recolzada per uns elements més dinàmics d'aquesta nova burgesia en quant precedeix d'ambients industrials nous. Però, tot i això, tot i haver diners, la pressió i la burocràcia va funcionar.

Es a dir, cal constatar que després de la guerra hi hagué i hi ha -no n'hi havia abans- una burocràcia autòtona feixista, la qual hagueren d'impotar sobretot de comarques castellanes, de la part de Conca cap amunt. Així als anys 40 era molt difícil trobar a la burocràcia local noms catalans. És a dir, tota aquesta gent, fins i tot ara, són gent que no són catalans de València.

L'OPUS DEI

Després estant els altres grups, més o menys de pressió: l'opus que és molt important sobretot a la ciutat de València. Important, ara ja no tant naturalment, però que té el seu col·legi major, té els seus col·legis menors... i que ha estat unit durant els anys 60 a la burgesia, fins i tot a la més dinàmica, i que ha tingut el seu paper i homes importants a l'administració.

Aquesta classe dominant, per pròpia veu d'alguns dels seus portanveus o representants, es veu molt poc organitzada a nivell de PV. És a dir, ho han dit explícitament, es veu una mica desamparats davant de la burocràcia estatal feixista.

PARLEM ARA DE L'OPOSICIO DEMOCRATICA

En primer lloc hi ha una Unió Democràtica que en aquest cas és la Unió del Poble Valencià i hi participa del pensament de la Internacional Democràtica-cristiana. Tammateix ha tingut una evolució molt curiosa, molt interessant, durant la dècada dels 60. Ha evolucionat des de no plantejar-se el problema nacional a plantejar-se'l molt seriament i a actuar d'una manera molt coherent en aquest sentit.

L'ESGLÉSIA NO RECOLZA LA DC

El que passa respecte a aquesta força és que la incidència és relativament poca degut a que no està recolzada, a diferència del Principat, per sectors eclesíastics. A nivell de Jerarquia o a nivell d'una burocràcia mitja d'interior de la Jerarquia eclesíàstica, al PV ha estat tremendament conservadora, tremendament antivalencianista i això és una realitat que encara succeix avui. Hi ha també un clergat jove qu'intenta beguajar una mica però com no troba res a on agafar-se, cap cosa organitzada, en la pràctica són +

ràpidament desfets.

El P.S.V. va durar fins l'any 68. Allí estaven representats d'una forma molt ampla tots els socialistes i tots els valencianistes de diferents tendències. És clar, allò no podia durar massa i va plegar; va plegar, però va donar diverses opcions: una gent d'allí va entrar en partits espanyolistes oblidant com un somni de joventut allò de la dèria valencianista. Altres van intentar fer la "Germania Socialista" i en aquest cas entrarem ja en les forces que treballen estrictament... És a dir, tot el que ha vingut després del P.S.V., excepte els que van ingressar individualment en partits espanyolistes, són forces organitzades a nivell nacional català.

PARLEM-NOS DE LES "GERMANIES"

Be "Germania Socialista" té caràcter proletari i no massa clara la idea d'unitat nacional catalana, restringida evidentment al PV. Ultimament ha tingut alguna escissió forta i ha quedat partida: la meitat ha sortit i ha format un grup amb nom castellà: "Acción Comunista".

Per altra banda "Nova Germania" va arrebregar alguna gent amb una certa tradició al "Partit Socialista Valencià". Però "Nova Germania" era una sucursal del F.R.A.P. per tal de tocar una clientela que sentia inquietuts de tipus valencià.

Finalment, una altra opció una mica més conservadora que aquestes dues, més supraestructural per dir-ho així i que tampoc ha tingut gaire èxit, és la del "Partit Socialista Popular del País Valencià", que tampoc no té cap incidència i que és manté una mica en els nivells professionals.

ELS LIMITS DEL VALENCIANISME

Cal deixar ben clar una qüestió. És que els partits valencianistes han tingut un límit; hi ha hagut un moment en què la qüestió nacional xocava i teòricament no podien resoldre-la dins de l'àmbit del PV. Això està més clar que l'aigua.

I per altra banda, no sols eixe límit, sinó a més a més la constatació que per a molts que sentim la qüestió nacional s'oposa el veure com restringir-la al PV és en molts aspectes no una via cap a la unitat i l'alliberament nacional sinó fer-li el joc a plantejaments espanyolistes que tot i que accepten el PV i siguen una "mesa del País Valencià" i "autonomia del País Valencià", ho fan sabent que allò no és un pas cap a la unitat dels PPOC, sinó que, més aviat, és un fre cap a eixa unitat. Com que el PV no planteja una homogeneïtat nacional, si +

s'entén com nació l'antic regne, aleshores juguen amb els bilingüisme, amb la doble nacionalitat que sempre ha tingut i així poden jugar una certa política valencianista a nivell d'una propagada autonomia, però sempre marcant les diferències amb el Principat de Catalunya en tots els documents.

Per tant, està clar que aquest valencianisme és perillós portar-lo fins les últimes conseqüències. O sia, abusar del valencianisme o del país-valencianisme és perillós en eixe sentit.

QUINA ES LA FORÇA AL PV DEL PCE I DEL PSDE ?

Jo crec que no es tan forta com al Principat. Relativament, però, el PC és la força més organitzada, la que té més mitjans. Després està el P.S.O.E. que sempre ha tingut l'important obstacle del "Partit Socialista Valencià". De fet els problemes qu'ha tingut el "Partit Socialista Valencià" són els problemes del P.S.O.E. i de tots els partits social-demòcrates. En aquest sentit el P.S.O.E. té molts més problemes que tindria en qualsevol altre lloc, en el sentit que té un homònim amb la mateixa clientela amb plantejaments més nacional o de respecte al problema nacional.

IMPORTANCIA DE LA UNITAT SOCIALISTA A CATALUNYA

La incidència al PV és bastant escassa, però si la confluència unitària del socialisme català no es fa aviat -i sembla que estan sentades les condicions per a fer-se-, no se li podrà barrar fàcilment el pas al P.S.O.E. al País Valencià. Tot i això, pot colar-se a través del sindicat, de la U.G.T., si aquesta passa a ésser una força legalitzada o tolerada. Això sí que pot fer mal al PV per falta d'un sindicat català que se li oposi. Així és una manca clara però no solament a nivell valencià sinó de tots els Països Catalans. La U.G.T. pot fer malbé perquè pot ser que d'aquí a tres anys funcioni legalment.

LA "TAULA DEMOCRATICA" AL PAIS VALENCIA

En la Taula Democràtica estan els Carlinis, que és un partit pràcticament inexistent, amb molt poca incidència; està el PCE; està la Unió del Poble Valencià (democràcia-cristiana del PV.); i el Partit Socialista Popular del País Valencià. Són les quatre forces que en principi constitueixen la Taula Democràtica. La Taula Democràtica ha estat un tinglado que pràcticament no funciona: sols ha tret un paper programàtic i prou. Ara està l'intent de revitalitzar-la amb les preses que a tot arreu odrem.

AIXÍ, DONCS, QUINES OPCIONS ES PLANTEGEN ?

C Les tres opcions que es plantegen són la "Junta Democràtica" de París, que no és cap opció i no crec que la defensa ningú (no sé fins a quin punt el PC tiraria endavant això de la "Junta"). Una altra opció seria intentar crear una Assemblée Democràtica del PV, independent, semblant a l'Assemblea de Catalunya. La tercera opció seria un eixamplament de l'AdC, la qual tingués representacions de tots els PCC. Aquesta opció tampoc sembla massa viable, ara com ara, encara que seria des del punt de vista nacional la més correcta. Però amb aquesta opció es nosarien frenètiques les forces espanyolistes i, de fet, ja s'hi han posat quan de vegades se'ls ha plantejat, malgrat tota la conflu-

ència unitària que diuen tenir, "siguem unitaris i com que ja hi ha un 'tinglado' + muntat, anem a eixamplar-lo al PV". Aleshores diuen que "por ahí no pasamos"...

VOLRIEU AFEGIR ALGUNA COSA?

C Finalment, em sembla evident que per tots aquells que tenim plantejada la lluita d'alliberament nacional, una cosa + fonamental ha d'estar clara: la unitat en aquesta lluita.

Evidentment, els únics que pot beneficiar la parcelació de la nostra nació en els moments actuals, és als espanyolistes, aquells qui no estan interessats en l'alli-

berament nacional de la nació catalana.

Veritablement, cap partit espanyolista no ha acceptat encara la realitat dels PP. CC. Això ens dóna una clara mostra de la força que té el plantejar la lluita tots plegats, unitàriament.

A més, tenim un exemple al respecte, en el País Basc. També allí hi havia una divisió artificial entre Nabarra i la resta d'Euzkadi. Nabarra podem comparar-la al PV. I ara, a l'hora de plantejar la lluita d'alliberament nacional, els nabarresos no van per un costat i la resta dels bascos per un altre. Tots són bascos i plantegen la lluita unitàriament.

Sembla que aquest és un paral·lisme que cal tenir en compte.

REDACCIÓ AL PAÍS VALENCIÀ...REDACCIÓ AL PAÍS

PARTIT SOCIALISTA DEL PAÍS VALENCIÀ

■ Ens ha arribat la notícia d'una important reunió que ha tingut lloc a Bonn, en la qual han participat els PS de l'Estat + espanyol. Dels Països Catalans hi han anat representants del "MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA" i del "PARTIT SOCIALISTA DEL PAÍS VALENCIÀ". Aquest darrer, de recent creació, sembla que està vivint un procés d'expansió important a les terres valencianes.

En el proper número mirarem d'aportar + més informació al respecte. L'únic que podem avançar és que pel que fa a les àrees d'actuació, sembla que el PSOE s'abstindrà en el futur de formalitzar polítiques concretes al País Valencià, com a resultat d'aquesta reunió. No sabem si també hi ha hagut acord en el terreny sindical.

UNIO DEMOCRÀTICA DEL PAÍS VALENCIÀ

■ Hem tingut una primera entrevista amb +

un dels caps de la UD Valenciana. Sembla + que aquest partit tracta d'aplegar al seu si tots els militants d'aquesta tendència que fins el moment present pertanyien a organitzacions polítiques diferents o simplement eren sense organitzar. Aquest procés de reagrupament sembla bastant avançat, al mateix temps que a poc a poc va fent-se dominant la tendència que planteja com a fonamental el tema de la Qüestió Nacional. + Açò darrer ho arrebileguem amb satisfacció per tal com és tota una novetat en els plantejaments polítics dels grups d'aquest corrent polític (DC) al País Valencià.

L'EXTREMA DRETA ESPANYOLA CREMA LLIBRES A LA CIUTAT DE VALENCIA

■ Els primers dies de setembre va tenir + lloc un nou intentat dels grups d'extrema dreta a una llibreria de València.

Aquesta vegada ha estat la llibreria + "DAU AL SET", i el grup que se n'ha responsabilitzat indirectament és el "combinat": PENS-I'SE.

La bilis que la recuperació de la cultura catalana al País Valencià fa engolir + als grups feixistes és tot un símptoma de la transcendència que el fet pot tenir en el futur democràtic del País Valencià. La recuperació de la consciència nacional és un fet indubtable en àmplies zones de la societat valenciana i és un fet inadmissible per als qui l'opressió nacional espanyola és un punt fonamental del seu ideari polític, d'acord amb el combat constant que hom hi fa als interessos de les classes populars dels Països Catalans. Aquesta vegada han estat comptabilitzades més de + 200.000 ptes. de pèrdues com a conseqüència del foc que s'hi va produir.

Dies després, molts llibreters de la ciutat van rebre una lletra signada pel mateix PENS per la qual se'ls amenaçava amb "coses semblants a la de DAU AL SET", si no posaven a les vitrines de llurs establiments volums d'ideologia nazi-feixista i racista.

★ (NOTA d'"AVUI": El passat 27 d'octubre, fou atacada la llibreria "TRES I QUATRE".)

FUNDACIÓ, AL PAÍS VALENCIÀ, DE LES JOVENTUTS SOCIALISTES DELS PAÏSOS CATALANS.

La segona quinzena del darrer mes de setembre, s'aplegaren a la zona nord del País Valencià prop d'un centenar de joves de diferents localitats dels Països Catalans -15 comarques hi eren presents per representació directa, des del Baix Vinalopó fins al Gironès, i 8 comarques més hi eren per representació diferida-, i hi constituïren les Joventuts Socialistes dels Països Catalans.

Les JJSS dels PCC són conscients de la doble opressió nacional i de classe que pateixen les classes populars dels PCC. Que el capitalisme i l'imperialisme que ens oprimeixen tenen especial interès a mantenir i fer perdurar en el futur aquestes opressions.

Que la joventut catalana està directament i especialment sotmesa a les manipulacions de les classes opressores a través de l'educació, de la formació humana i professional, i en tots els camps de les relacions socials -família, esport, etc.-, així com a través dels mitjans d'informació.

Que de la mateixa manera que la joventut està més exposada, pel seu grau inferior de maduresa, al procés d'alienació de la nostra societat capitalista i imperialista, també ha d'esforçar-se més a lluitar contra aquestes mesures de despersonalització, de deshumanització i d'alienació nacional i de classe.

Que la tasca que han de dur a terme les JJSS dels PCC ha d'ésser, a tots els nivells i a tots els camps possibles, la desalienació i l'alliberament del jove i la seva conscienciació social, política i nacional, per tal de preparar-lo en la lluita per l'alliberament de les classes populars dels PCC contra l'opressió classista i contra l'imperialisme espanyol i arribar així en un futur tan pròxim com sigui possible a la consecució d'uns PCC lliures i socialistes dins la societat autènticament internacional.

TOTS HEM DE SIGNAR PER L'AMNISTIA

D'un temps ençà, el Secretariat "Justitia et Pax" de l'Arxidiòcesi de Barcelona, està portant a terme, a l'igual que a d'altres diòcesis de l'Estat espanyol, un gran campanya de signatures per l'amnistia dels presos, represaliats i exiliats polítics.

La campanya en qüestió va adreçada al Cardenal-President de la Conferència Episcopal de les diòcesis de l'Estat espanyol, a fi -- que intercedeixi prop del Dictador demanant-li una amnistia general. (Ara com ara, mai no s'ha promulgat cap amnistia general des de la sublevació feixista de 1936.)

Es tracta, doncs, d'una campanya totalment dins les actuals lleis vigents. Per tant, no hi ha cap tipus quant a repressàlies o altres mesures repressives.

Amb tal motiu i més que mai, cal que totom signi els plecs de firmes que hi ha a moltes esglésies i centres cívics, o sinó pot anar directament a "Justitia et Pax", al Carrer Rivadeneira, 6, pis 10, de 7 a 10 del vespre, on trobarà tota la informació necessària.

D'entre els diferents escrits al respecte, ens plau publicar la següent lletra de 8 personalitats catalanes. El text ha estat extret de "TREBALL", òrgan central del PSU de Catalunya, Nº 398, de l'1 d'octubre 1974, p. 7:

8 personalitats catalanes reclamen AMNISTIA, LLIBERTATS

Josep Andreu i Abelló, Pere Ardiaca i Martí, Antoni Canyelles i Balcells, Joan Colomines i Puig, Joan Cornudella i Barberà, Carles Feliu de Travy, Joan Raventós i Carner i Jordi Soler i Tura, han enviat la següent lletra a la Comissió Nacional de Justícia i Pau:

"La premsa ha donat àmplia publicitat a la declaració final de les Jornades que aqueixa Comissió ha celebrat els dies 14 i 15 d'itins a l'Abadia de Montserrat.

"Ens hem trobat els signants, creients i no creients i en certa manera expressió de diverses capes socials i de diferents corrents polítics catalans, i ens hem sentit completament identificats amb els plantejaments de la dita declaració: la defensa dels drets humans, de les llibertats públiques, de la igualtat jurídica de la dona, de la llibertat

dels diversos pobles de l'Estat espanyol amb una ordenació jurídica d'acord amb la seva realitat, de la supressió de la pena de mort, de la legitimitat de l'objecció de consciència i de la separació de l'Església i l'Estat, com també de la conveniència d'una consulta de la voluntat popular.

"Més especialment encara, desitgem manifestar el nostre suport a la campanya de recollida de signatures a favor de l'amnistia general per als presos per motius polítics, la qual cosa es correspondria amb les manifestacions de la voluntat de democratització i, per consegüent, de canvi, avui tan generalitzades en l'opinió pública.

"Tots són objectius al nostre entendre d'estricta justícia i absolutament necessaris, pels quals ens hem interessat sempre col·lectivament segons les possibilitats de cada moment.

"Volem manifestar a aqueixa Comissió Nacional de Justícia i Pau que, una vegada més i en la mesura de la nostra representativitat, invitem els homes i dones de Catalunya a prestar suport a les finalitats abans exposades i en primer lloc a la campanya de recollida de signatures a favor de l'amnistia general per als presos polítics."

SERVEI D'INFORMACIÓ CATALÀ
S.I.C.

UWB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEROC